

*Nu se cumpără pe bani! Se distribuie absolut aleatoriu.

© 2005 G.V. Media Web Books
București – România
Toate Drepturile Rezervate

Iarna 2005 • Georges Valch Amphitheatre

G.V. MEDIA WEB BOOKS – BUCUREŞTI/ROMÂNIA

GEORGES VALCH AMPHITHEATRE

Revistă de LITERATURĂ, POEZIE & FILOZOFIE pentru DEBUTANTI

Ianuarie/Martie 2005

*George Valch Amphitheatre, George Valch Place, siglele și semnăturile digitale, materialele publicate precum și restul de coordonate fizice aferente reprezintă mărci înregistrate ™ sau mărci ® în proprietatea GV Media Web Books, în conformitate cu legile internaționale ale dreptului de autor.

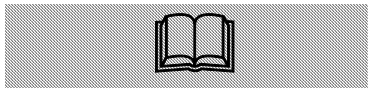
Telefon **004.021.6270596**
e-mail**:info@amphitheatre.tk**
web page**:www.george-avramescu.tk**

Prezentare George Avramescu

Tabla de materii / Introducere

In acest număr

Vă prezentăm în exclusivitate fragmente şi selecţii din creaţiile lui George Avramescu. Acesta este primul număr al publicaţiei noastre: ca atare, nici un alt autor nu este prezent aici cu colaborări. Dar, această revistă işi propune să fie o rampă de lansare modestă, dar reală pentru oricare nou talent din România. Dumnezeu sa ne ajute să fim ceea ce ne-am propus!

PRIMA CARTE

D imineți Ale Unei Toamne **4**
Un roman romantic **4-8**

O carte de excepție, disponibilă şi în limba engleză, beneficiind de o prefață deosebită şi inedită semnată de Jerome K. Jerome.

A DOUA CARTE

Mister Loverman **9**
O nuvelă interesantă **9-14**

O nuvelă despre singurătate şi amărăciunea existenței solitare.

A TREIA CARTE

Scripta… Volant **15**
O nuvelă memorabilă **15**

De spus doar că este concepută în spiritul unei aduceri aminte si merită să ne ramană în amintire.

A PATRA CARTE

Oglinda Spartă **16**
O nuvelă romantică **16**

După Dimineți De Toamnă, Oglinda Spartă este cea mai frumoasă şi miscătoare poveste de dragoste imaginată de autor.

A CINCEA CARTE

Calea Victoriei II **17**
Prefata (de auto) **20**
Un roman social **17-20**

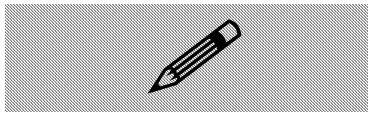
Incearcă să continue povestea lui Cezar Petrescu despre viața metropolei, pornind de la gustul amar pe care marile carți ni-l lasă odată cu sfârşitul.

Iarna 2005 • Georges Valch Amphitheatre

Incheiere

Până la un alt început…

Nu ne rămâne decât să aşteptăm ca viața să mai lase deoparte din vălul cu care grijuliu ne acoperă viitorul; până atunci să nu uităm că sunt oameni care în pofida pragmatismului fără de margini al societății, continuă să scrie şi să citească: o eternă şi mereu incitantă spovedanie, umană şi păgână, impresionantă şi mereu inedită. Şi nu uitați: nu omenia ne ține departe de Dumnezeu!

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Director **George Avramescu**
Redactor Şef **George Avramescu**
Redactori Dpt. **Sergiu Ciocârlan**
Dan Mirea
Liana Velicu
Marian Vlase
Gheorghe Tudor Draguşanu
Colaboratori **X**

*Responsabilitatea pentru articolele publicate aparține în exclusivitate celor responsabili. Ca oameni de cultură nu putem pretinde că personajele şi faptele descrise sunt reale. Dar dumneavoastră puteți înțelege ce vă convine.

PRODUCȚIE, EDITARE

Director Tehnic **George Avramescu**
Tehnored. **Răzvan Marian Avramescu**

*Eventuale erori de corectură, paginație sau culegere sunt datorate readacției; asteptăm de la dumneavoastră să fiți nişte cititori mai buni decât încercăm noi să fim scriitori.

DIFUZARE, PROMOVARE, DEZVOLTARE

Director de Vânzări **George Avramescu**
Agenți de publicitate **Dan Antohie**
Marin Mihaela Carmen

*Nu suntem nişte oameni ai cifrelor, după cum se vede; dar avem pentru client un deosebit respect din prisma că este unul dintre cei care ne citeşte; dacă este să lucrăm totuşi cu numere ne place ca ele să fie cât mai mari.

CREAȚIE

Întotdeauna noi, muza noatră şi motivația pe care ne-o dă faptul că cineva ne citește. îi mulțumim în primul rând vieții care nu incetează să ne surprindă!

*Aşteptăm ca şi noi şi voi să fim cât mai mulți, cât mai aproape şi cât mai mulțumiți. Vă mulțumim că ne-ați ales!

Prezentare George Avramescu

Iarna 2005 • Georges Valch Amphitheatre

A SASEA CARTE

Top 300 Cei Mai Săraci Români **21**
Un articol **21-24**
Un articol parodie despre una dintre realitățile societății românești: Sărăcia, cu orice față ne-ar apărea ea.

A ŞAPTEA CARTE

Campanie Electorală **25**
Un articol satiric **25**
Un articol despre un subiect pe care vremea îl scoate şi îl introduce mereu în actualitate.

A OPTA CARTE

Filozofia Fără Aere **26**
Un eseu aproape filozofic **26-32**
Un eseu care este aproape filozofic în pofida voinței autorului. Despre religie, credință şi un spirit liber, dar nu numai.

A NOUA CARTE

Note… **33**
Un volum de adnotații literare **33-36**
Un volum alcătuit în întregime din notițe mai mult sau mai puțin filozofice pe care autorul le-a adunat de-a lungul vremii.

A ZECEA CARTE

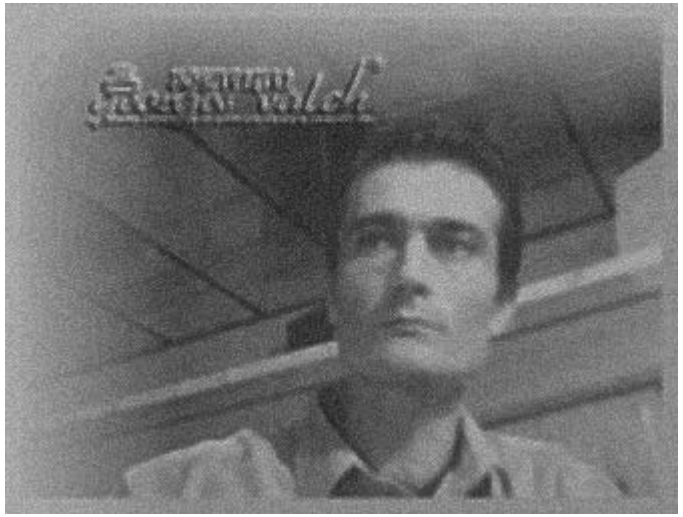
Răsfirate **37**
Un volum de versuri **37-45**
Un volum de poezie care nu e pentru descris, ci pentru citit….

***Persoanele interesate în primirea gratuită pe adresa de e-mail a publicației noastre, impreună cu suplimentele de orice natură sunt rugate să ne contacteze în vederea completării unui formular simplu de subscriere. Pentru terțe colaborări, vă rugăm să ne apelați pe căile cunoscute printr-o scrisoare de intenție detaliată în ce privește natura colaborării, astfel: dacă doriți publicarea pe web a lucrărilor dumneavoastră intr-o manieră non-profit vă asteptăm cu detalii despre acestea. Dacă doriți să fiți parte asociată la publicarea tipografică integrală a unei lucrări semnate de George Avramescu sau a altei persoane cu lucrări aparute în revista "*Georges Valch Amphitheatre*", vă rugăm să ne contactați cu detalii clare în ce privește condițiile unui aprioric parteneriat literar. Va mulțumim pentru înțelegere.**

Prezentare George Avramescu

O EDITURĂ PRIVATĂ, PREZINTĂ:

Un început pe gustul tău

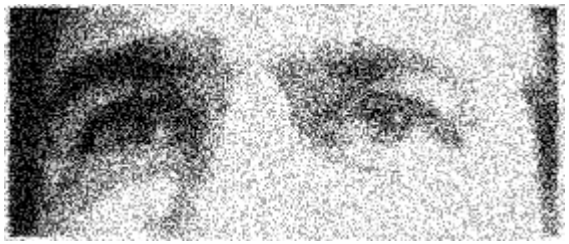

Numărul Unu al revistei de literatură Georges Valch Amphitheatre © ianuarie, 2005 - G.V. Media Web Book

Prezentare Georges Valch

Ne-am vrea'nțeleşi - şi vii sau morți,
În serios sau într-o doară
Ne străduim cu disperare să răzbatem
Spre gândul celui ce'nțelege
Doar ce vrea el să înțeleagă...
De ne abatem,
E fiindcă nu e nici o lege,
Care să pună mintea noastră-n mintea lui;
Care să-i scurme'n suflet când îi spui,
Cât îl iubeşti...
Căci cum să-i dovedeşti,
Dacă-i departe;
Dacă pierdut în noapte
Stai şi-l vrei aproape,
Dar el colindă cerul spre o parte
Din lume care nu-i deloc a ta şi nici a lui;
El pleacă - tu rămâi
Şi ziua-i seacă;
Fiindcă el e acolo,
Şi tu aici, neînțeles pe mai departe...
E ziua nimănui...

……..

Prezentare George Avramescu

Nici mai uşor şi merg agale
Spre zări pe care tu în a ta cale,
Ți le-ai dorit mereu
Şi n-ai avut curaj să le-ntâlneşti:
Şi te-ai mințit -- Ai ocolit mereu,
Cătând poteci,năimite-n mintea ta
Şi-ai bântuit pe ele fără rost,
Din răsărit în asfințit
Crezând naivă cum te ştiu,că-n loc va sta
Şi timpul şi povestea ta năroadă,
Dar cin' s-o creadă, alta decât tu –
Orgoliul tău zălud şi mintea-ți crudă
Ce se credea stăpână peste toate.
Acuma o cometă fără coadă
Eşti tu; iar eu un meteor
Picând în goană şi cu ciudă…
Priveşti în jos la mine şi gândeşti
Că sunt de râs, că mă voi pierde - când defapt,
Eu merg catre Pământ
Iar tu rămâi pierdută printre stele,
Şi-al tău plâns si-amărăciunea ta...
Sunt doar un vânt!
……

Să nu te temi de mine: nu exist - sunt doar părere;
Sunt doar o boare din trecut - o adiere -
- Ba mai mult, căci nici atât nu sunt, şi cu durere
Ți-o spun, că sunt un nimeni pe Pământ - şi n-am putere
Nici să mă urc, şi nici să mă scufund...Doar sunt:
Trăiesc degeaba. Nu mi-am propus nimic şi nu mă-ncânt
Cu vorbe care-mi plac; e tot un drac - nimic nu-i sfânt
Defapt sunt un păcat; un viciu vindecat, atâta sunt
……..

Un dram de nebunie purtăm toți;
Când neputiința vorbei ne doboară

Prezentare Georges Valch

SCRIERI ALESE

Fragmente din lucrări de **George Avramescu** (Georges Valch)

Scena Georges Valch

Prezentare George Avramescu

Cartea 1

DIMINEȚI ALE UNEI TOAMNE

(Un roman de George Avramescu)

Prima zi fără ea. Îmi trec prin cap un milion şi încă ceva de lucruri patetice, infantilisme pe care iubita mea le-ar renega cu siguranță. Dar nu mă pot împiedica să le gândesc, tot aşa cum de obicei nu mă puteam abține să-l mânii pe Dumnezeu în gând, oridecâteori mi se întâmpla să trăiesc o nedreptate. Pentru că deşi m-am născut poate ateu, dintr-o simplă toană a evoluției, ai mei, societatea şi rigorile m-au făcut creştin. Nu-i nici o dovadă care să ateste că sus în cer, e mai bine. Dar ce ne-ar mai ridica oare dacă ne-ar lipsi şi această frumoasă banuială? În sufletul meu, timpul a născut o ranchiună pentru Divinitate, atunci când viața s-a dovedit a fi un avatar care nu poate, nu ştie sau nu se cuvine să ierte. Mă gândesc de unde găsesc aici cuvinte, câtă vreme sufletul îmi este rece şi pustiit de o sete căreia nici nu mă mai obosesc să-i găsesc motiv sau alinare. Pur şi simplu descopăr că exist şi dincolo de ea, în ciuda a tot ce deunăzi părea că îmi smulge toate motivele să continui o luptă, o bătălie cu stihii ale unei existențe întunecate pe care nici măcar nu o mai descopăr a fi a mea. În fapt, aşezate pe hârtie, ideile îmi sunt greoaie – ştiu că sunt dificil de urmărit, ştiu că eu însumi le găsesc anevoie în haosul minții şi mai ştiu că este un non-sens pentru cineva să le tălmăcească. Dar tot atât de adevărat este că aici, nu le mâzgălesc pentru cineva, ci pentru că în zadar caut în adâncul meu putere să nu le destăinui. Să spun că sufletul meu a ajuns o otreapă cu care celorlalți le-ar fi silă chiar să se şteargă la fund, ar fi un adevăr rostit numai pe jumătate, ori dacă vreți o minciună condamnată la mediocritate, fiindcă nu-i nici măcar gogonată. De unde aş putea să ştiu eu cât este realitate şi cât este simplă imaginație, din visul sau coşmarul pe care-l trăiesc cu ochii deschişi? Mulți ani din viața mea, am încetat să visez în noapte, sau mă rog, am încetat să mă trezesc cu conştiența faptului că am visat. Apoi, de ceva vreme numai, nopțile au început să mi se umple de vise, menite parcă să-mi întărească disperarea că nu mai ştiu, nici dacă visul este

Ascund necunoscutul ca un tot
Şi muritorul crede ca'nțeles
Profunde realități şi mai ales
Că-i mai puțin nevolnic şi netot!

……

Chiar dacă frunzele mor, aşternând covor de rugină
Eu adun din privirea-ți senină
Zile de toamnă şi dor,
Când speranța se pierde uşor
Când iubirea păleşte din vină
Şi-orice vorbă meschină, se întoarce la noi, inzecit.
_Zi-mi că nu m-ai iubit!
Zi-mi că totul a fost doar o joacă
Că sunt plodul cel prost, care dacă,
Doar un deget i-arați, o să râdă
Cu toți dinții din gura-i zăludă!

……

De unde 'ncep şi un' se termină azi toate
Acele-acum trecute mici păcate?
În calea noastră stau pe mai departe
Şi se lipesc de noi până la moarte;
Dar le vedem? Ori le simțim măcar?
În ziua-ntunecată ce se naşte
În ce mai credem? Mai avem habar
De noi, de ceilalți şi de clipa ce ne paşte
Pe toți; Cei care-am fost şi vom mai fi
Rotite ruginite ale lumii pe care-o ştim
De noi hranită, de noi unsă cu-alifii
Pe care nici nu ştim dac-o urâm sau o iubim.
Mai credem în ceva, decât în noi?
Şi ne mai poartă gândul înspre zări
Pe care altădată rătăcite-n ploi
Le intuiam în capăt, între nori?

……..

Din calea ta m-am dus: Nu merg pe nici o cale
Dar n-am nimic de plâns,Căci drumul meu
Nu-i nici mai greu,

Dacă trupul e-asemeni cu toate?
Dacă râd ca toți ceilalți din lume,
Dacă plâng tot cu lacrimi sărate,
Dacă am, ca toți oamenii, nume.
……

De câte ori găseşti puterea să tot cazi, să te ridici
Şi de la cap s-o iei într-o părere ca şi când viața-ncepe de aici;
Cca şi când începutul sau sfârşitul, sunt otova mereu în mintea ta
Şi nu te doare parcă infinitul, destin ce-l desfăşori în fața mea...
……

Te rog să-ți aminteşti ce-am fost
Cu-adevărat ce-am fost odinioară
Nu doar frânturi năimite într-o doară
Menite despărțirii să-i dea rost -
- Nu doar de ce-ai găsit în mine prost
Şi nu de ce te-ar face ca să-ți pară
Mai bine-acum, când la-nceput de vară
Ne despărțim unul de altul şi anost,
Ne căutăm alt drum, mai puțin prost.
……

Nu-i nimic ca să ne facă suferința mai deplină
Decât iarna'ntr-o posacă noapte rece şi senină,
Când rătăcitori prin lume poposim pe la ferestre
Care-n ele par s-adune lumi aflate din poveste...
Căci o casă este numai, ideal de zile mari
Iar familia e musai pentru oameni gospodari.
Iar tu, fată cu chibrituri, tu eşti numai o copilă
Care stai aici şi tremuri, aşteptând a lumii milă;
Cine te-a 'nvățat pe tine, că există milă-n lume?
Că există cald şi bine şi că relele-s doar glume?
……

Iubita mea, secunda minte.
O clipă dezveleşte adevăruri
Ce-s doar gogoşi cu găuri
Ce-n miezul lor fierbinte

Prezentare Georges Valch

viață reală, nici dacă aceasta din urmă este visare-căci ce este Noaptea, altceva decât o zi care devine oarbă? Tot ce ştiu este că în ultima vreme, pe ea am găsit-o lângă mine şi în somn când subconştientul mă pierdea în cele mai necunoscute scenarii, dar şi dimineața când deschideam ochii şi o regăseam alături, pe perna de lânga mine şi îmi cufundam nasul înghețat în părul ei, mirosind uneori a soare, alteori a flori scuturate de vânt călduț, iar azi în zori, nu ştiu de ce, mi-a părut o boare răcoroasă, dulce dar străină, venind de pe meleaguri pe care nu le-am cunoscut şi pe care nu mai sper a le cunoaşte vreodată. Ultima noastră noapte a trecut; de acum ştiu: Dacă e toamnă, e noapte şi eşti şi singur, nefericirea ta e mai completă ca niciodată…

Am mâncat împreună şi am jucat cărți, fără entuziasm şi fără chemare. Aş minți să spun că ceva din purtarea ei mi-ar fi dat de înțeles că nu se mai gândeşte nici la macao şi nici la noi doi. Mă întreb cât de mult aş fi iubit-o, dacă nu era s-o urăsc aşa de mult... Poate doar când pierdea, concentrarea îi devenea mai evidentă. Una peste alta, cred că azi şi poate în toate aceste zile, ne-am învățat reciproc să câştigăm şi să pierdem; altfel cum am fi găsit dintr-o dată puterea să ne rupem de ceea ce mai devreme credeam că nu se poate…dar am găsit oare această putere? Mai bine zis, eu, am găsit-o? Sau mă mai agăț încă de o speranță deşartă, pe care defapt încă de la început nu am pus cu adevarat preț ?

Frigul, plictiseala şi singurătatea pe care împreună ne-o purtam defapt fiecare, ne-au doborât; am adormit stingheri, deasupra plapumei şi departe unul de altul ca doi străini. Eu unul am ațipit furat de un somn chinuit şi egoist şi m-am trezit înfiorat la o mişcare de-a ei. Iar pielea mi s-a încrețit de propria-mi răsuflare înghețată. Era ca şi cum corpul meu viu, chircit într-o toropeală rece ar fi fost bântuit de un suflet care se voia liber în ciuda faptului că era vorba despre o libertate care nu-i făcea bine deloc. "Eu plec!" mi-a spus femeia de lângă mine şi nu mi s-a părut nimic schimbat în privirea ei, deşi când i-am atins mâinile le-am descoperit tot aşa de reci precum ale mele, de parcă viața din noi amândoi plecase să-şi caute poate rostul firesc, sensul în care trebuie să curgă, iar eu şi ea, cățărați pe două sloiuri, ne-am apucat mâinile cu o mişcare lipsită de convingere, în vreme ce curentul avea să ne piardă între meandre .

Prezentare George Avramescu

O mangâi pe obraz şi îmi dau seama cât de mult pielea noastră se aseamănă: mâna mea şi obrazul ei nu mai au nimic de simțit. "Nu pot să trăiesc cu tine!" am auzit rostite din gura ei, cuvinte pe care fără să vreau le purtasem în suflet în toate acele zile, dar nu avusesem putere să le strig, fiindcă ochii mei refuzau să vadă dincolo de ele. Aş vrea să plâng, dar nu găsesc nici măcar lacrimi pentru asta, şi inima îmi este rănită mai mult de ciudă pe gura care mi se tanguie sec, imploră şi reproşează. E greu să te lupți cu neputiința, iar castelul meu de nisip se spulberă cu fiecare lucru pe care ea îl îngrămădeşte în geamantanul cu role. Apoi fermoarul se închide cu un sunet ca o sentiință – îmi trag pe mine un pulovăr şi plecăm spre stația de autobuz, în vreme ce eu continui să spun lucruri care ştiu că nu mai contează pentru nici unul dintre noi. Este o minunată zi de toamnă târzie cu soare; un infinit albastru în care intuiai gerul ca pe o rază gălbuie. Autobuzul soseşte şi ea ezită: femeia pe care-o iubim – oh, ea doar stă şi lasă impresia că gândeşte. Se urcă şi nu ştiu nici acum dacă am văzut sau nu o lacrimă strivindu-se între pleoapele ei frumoase de sub ochelari. Şi n-am de unde să ştiu dacă despărțirea de mine i-a smuls acea lacrimă sau vântul acela de început de iarnă care ne patrundea pe sub haine până în suflet. Însă ştiu că mi-aş fi dorit, ca acea picătură de rouă sărată din ochii ei să sfârşească la mine pe buze şi să-mi stingă pe veci dorul unei sărutări pe care n-am să o mai primesc niciodată. De acum, sunt singur, chiar dacă paşii mă poartă fără voie în aceiaşi direcție în care ea a plecat. Iar eu, mereu îmi spusesem: "Femeia este ceea care te-aşteaptă mereu... dar trebuie sa fugi un pic ca să prinzi acest autobuz".

Îmi cumpăr un pachet de țigări şi simt asta ca o trădare – numai că nu-mi mai pasă defel, fiindcă ştiu că nu aceasta ne desparte şi nu există nimic care să ne mai apropie. Ceva, sau Cineva, va presăra între noi o dulce uitare şi ne vom pierde unul de altul într-un vălmaşag de oameni şi animale pe care-l urâm. Fără să ştim, viața noastră se lasă condusă de ei, pentru că nici măcar noi nu putem fi altfel.

Şi acum, merg pe stradă şi plâng, cu lacrimi mari care mă spală pe față şi se opresc într-un rictus al buzelor mele crispate de frig şi de ciudă. Uneori, cred că m-am născut dintr-o astfel de ciudă, ca altcineva să nu se nască în locul meu. Încerc să scot din pământ floarea pe care ea şi-a dorit-o, dar de unde să iau eu atâta răbdare? De unde să stoarcă un

Prezentare Georges Valch

Că ai scăpat; că viața ta o luase
Un pic cam razna; cam neclar un pic
Dusă de val şi poate, iți rătăcisei paşii
Pe-o cale care... mă iartă, îmi este greu să zic
Menită să vă piardă; un drum pe care laşii
Ca mine l-ar urma fară de preget
De-a valma chiar şi de şi-ar rupe gâtul
Ar sta la fel de calmi şi n-ar mişca un deget
Chiar dacă după asta, s-ar termina Pământul
……

De ce plâng când privesc în pământ
Sau când noaptea din vis mă trezesc?
Şi oftând, întorcându-mă 'n pat, un cuvânt
Mă apasă, mă roade şi îmi spulberă somnul prostesc.
De ce plâng? Şi de ce să mă-ntreb de ce plâng
Când mi-e sufletul negru de amar şi nevoi
Iar în gând mă apasă sentimentul nătâng
Că sunt om, că defapt nu sunt altfel ca voi
Şi tristețea din mine-i firească, nu zic poate, prostească
Dar la fel cu a voastră tristețe, e amară, murdară
Şi vopsită cu smoală, precum sufletul care stă să topească
Prizonier într-un piept, într-o seară de vară...
……

Sunt singur...E toamnă şi plouă;
Departe e vara şi tu eşti departe
Şi lacrima ta încropită din rouă,
E la fel de departe... speranțe deşarte
Sunt în urmă şi ele; singur sunt,
Cum dealtfel eu fost-am mereu
Fiindcă chiar de trăiesc pe pământ
Mă apropii de ceilalți cu greu;
Şi chiar dacă-s cu mine o mie
Rămân singur în carcera mea
Şi sunt mort, chiar de inima-i vie
Căci altfel de sânge se scurge prin ea.
Până ieri ai fost tu - o şti bine
- Am fost parcă alt om, dar de unde
Să şti tu ce schimbasei în mine? Cum să şti ce un suflet ascunde

Prezentare George Avramescu

Ce parcă ieri am părăsit-o;
Prin garduri văd ocheade curioase;
Mă mir defapt şi eu că am găsit-o,
Această casă - un instinct mă-mpinge
Să recunosc în ea ce nu mai este
Îmi spanzură o lacrimă şi frige
Întors om mare, între pagini de poveste.
Dar au murit şi Zmeul şi Ileana
Cu Făt Frumosul ei picat din tei
Mă-ntâmpină în poartă tuşa Leana
Şi-i numai bătrânețe-n ochii ei.
……

E luna lui cuptor, a doua zi
Şi poate n-ar conta, dacă n-ar fi
Un pic mai altfel; dacă n-ar trezi
Pe undeva în mine sidefii
Neclare şi târzii păreri de rău
Şi amintiri de-atunci pe care vreau
Să uit că încă au mirosul tău
Căci vin spre mine dintr-o vreme când erau
La fel de-adevărate cum acum
Sunt toate-aceste clipe de calvar
Când fiecare şi-a găsit un drum
Dar eu de-al meu, n-am nici macar habar.
Nu-s rânduri scrise pentru că regret
Eu am ales, tu ai ales şi-i doar trecut
Dispare ca o ceață şi repet
Că nici nu mai contează ce-am pierdut
De vreme ce n-am câştigat nimic -
- Căci ce puteam dealtfel să câştig
Când n-am fost altceva decât mujic
Deprins numai să-njur, să râd, să strig...
În miez de vară tremur tot
Şi-oricât ar fi de soare, nu mai văd
Decât în mintea mea de om netot
De peşte prost şi mare, ce-n năvod
Stă prins, înconjurat de amintiri
Pe care el le crede că-s frumoase
Deşi tu le deteşti, şi-acum te miri

Prezentare Georges Valch

bădăran atâta gingaşie încât să poată smulge o floare? Tulpina se frânge din nerabdare, şi parfumul şi viața se curmă pentru vecie. Iar eu, îngenuncheat în noroi o jelesc fără vorbe şi-mi aduc aminte de ea, care scotea gândăceii afară cu un păhăruț ca să nu le ia viața. Şi stiu că Dumnezeu are de ce să o iubească, chiar dacă ea nu-l iubeşte deloc, în vreme ce toate rugăciunile pe care le fac eu în grabă sunt doar o egoistă meschinărie. O iubesc pentru că mă iubesc pe mine, iar eu fără ea, nu-s decât un om de nimic.

Am să merg să-i dau un telefon, deşi nu am nimic altceva să-i spun decât ce i-am spus. Dar vocea ei mă încălzeşte până în creştet şi rostesc un "Te iubesc!" care pe Ea o dezgustă şi pe care aproape o lună l-a auzit ca pe un "Bună ziua!". O, Doamne, jur că nu-i nimic mai adevărat decât această iubire pe care cu vorbe am banalizat-o! Dumnezeule, de-ai şti câtă nevoie am sa o spun de fiecare dată, fiindcă nu mai incape în mine, fiindcă mă macină ca o tumoare nevolnică de care nu pot scăpa defel. Mai apoi, în odaia în care am locuit împreuna, strâng bruma de lucruri ale noastre şi mă gândesc că n-aş mai putea trăi aici nici o secundă; E anost şi parcă-ți suge ultima picătură de vlagă – deşi numai aici aerul mai păstrează o farâmă din răsuflarea ei fermecată. Doar în această linişte şi singurătate mai găsesc un dram din amintirea atât de apropiată. Aş vrea să mă cufund acum într-o reverie lungă cât viața, dar ştiu că mă va durea mai mult când mă voi desprinde. Voi pleca şi mă voi amesteca între ceilalți, pentru ca ei înseamnă viața, iar eu acum, nu. Îi spun babuței că plec la Bucureşti – este mai uşor aşa, pentru surzenia ei şi pentru mutenia mea. Apoi îmi mut lucrurile la "Conac" descoperind că mă pricep de minune la asta: în viață, cu mutările m-am obişnuit cel mai mult. "Organic" spunea ea deseori. Exact ca existenta mea de acum înainte. Voi respira, voi mânca, mă voi uşura poate, ce mai contează dacă un vânt o să-mi scape în somn de vreme ce nu voi mai deranja pe nimeni? Şi de voi sta nespălat zile întregi, tot n-am să fiu mai murdar pe afară ca prin 'năuntru. Ceea ce ne face întotdeauna să roşim sub părul nostru cărunt sau lipsă pleacă de la josnicia unor dorințe ce le-am avut şi amintirea lor încă ne dezgustă. Poate că nu-i nimic mai adevărat decât că nu te mai vindeci de josnicie. Sunt tot aşa de vulgar ca întotdeauna. Şi iaraşi îmi amintesc că defapt nu îmi pot aminti mai nimic din vremea când am cunoscut-o pe ea; ca să

Prezentare George Avramescu

stiu câta mojicie aveam atunci şi câtă am căpătat cu timpul; ca sa aflu cât din aerul meu nesuferit este în stare să piară şi cât ar rămâne. De parcă ar mai conta. De parcă în viață ar fi existat înainte răspântii, la care mai apoi să mă pot întoarce. Nu cred să regăsesc vreodată, dincolo de viață mai multe Paradisuri decât cele pe care deja le-am pierdut aici. De-abia acum, de departe aflu că nimic nu ne mai poate despărți. Iubirea noastră va fi veşnică, în fapt, de o seamă cu viața – cine altcineva decât numai noi doi, ar fi în stare să ne separe? În definitiv, puțin ne pasă cât de puțin durează dacă e să iubim cu-adevărat.

Şi în a treia zi, pe când Dumnezeu încă mai construia o lume pentru toți muritorii, el, Adam şi ea, Eva au început să pună la cale o lume a lor. Au fost la zoo ca să se lase induioşați şi de celelalte animale, iar mai apoi s-au întins pe o pătură în pădure. Părea că Cerul cu a lui albastră imensitate se pregateşte să cadă peste ei… iar el, s-a uitat privind la această nimfă care purta carne în loc de blănuri şi păr blond în loc de aur. Căci fericiți sunt aceia cu gândire săracă şi liniştiți cei care pot să treacă nepăsători pe lângă frumusețe Dar există în viață şi lucruri pe care ar trebui să fi orb pentru a le vedea...

Dimineți de toamnă, ca nişte seri, cu răsărituri asemeni apusurilor, cu ploi, precum al lui Noe potop, iar noi doi, în arca noastră numită casă, dimpreună cu pisicul tău, cu ochi ca ai mei de albaştrii; cu peşti ce stau în acvariu, la fel de muți ca şi noi în această casă; Ne întrebăm, dacă pe ei, peştii, de la viața i-am salvat, ori de la moarte? Ce mai contează? E bine că împreună, cu toții, suntem mai puțin singuri; că liniştea tuturor, e mai uşor de îndurat decât numai a noastră. Cu peşti şi cu pisică cu tot, urâm, sau iubim, înca pe-atât mai mult, decât numai noi doi. Dar oare, cum de nu ne-am gândit, mai 'nainte, la toate? Nu demult; Acum ceva vreme doar, când numai eu şi cu tine, iubito, plănuiam o viață în doi?

Cu raze dulci năimite din eter.
Privesc în sus, gândindu-mă ce bine
E că exişti şi-mi dai lumina ta
Şi că trimiți speranțe să-mi aline
Un pic din greutatea de-a uita...
Privesc în sus şi mă gândesc că mâine
I-o altă zi, o altă bătălie,
O altă scenă-n viața mea de câine:
Doar tu eşti lucrul bun, ce va sa fie.
Privesc în sus, gândind cât va mai ține
Această picătură de nectar
Ce soarta a-ncropit-o pentru mine
Lasând-o să-mi alunece-n pahar.
Privesc în sus; gândesc ce dragă mi-eşti
Ce mult te vreau a mea pentru vecie
Cât te iubesc, zeiță din poveşti
Şi cât de mult aş vrea să-mi fi soție...
Privesc în sus din nou - e cer senin
Sunt stele răsfirate peste tot
Iau din lumina lor ca să-mi alin
Tristețea mea de-ndrăgostit netot.
Privesc în sus cu sete şi mă-ntreb
Unde eşti tu acum iubita mea
În care colț al cerului superb
Pluteşte ființa ta de catifea?
Privesc în sus; se duce noaptea mea
De unde să găsesc atâta somn
Încat s-o fac să treacă cum aş vrea
De repede, de simplu si de demn.
Privesc în sus acum şi număr oi;
Aş vrea să dorm să treacă timpul
Iar mâine când vom fi doar noi
Să te sărut şi-n gând să-ți mângâi chipul.
…….
E iarnă; ger şi-nsingurare
Mă-ntorc în satul meu, spăşit
Făcându-mi prin nameți cărare
Îl redescopăr, şi sfârşit,
Ajung în poarta unei case

Ori să iubeşti, este la fel - destul e că trăieşti;
Că animat de-un ţel, goneşti spre el
Şi tot ce prinzi în goana ta sub tălpi este la fel.
Nimic nu-i important şi n-are preţ
Te mână doar dorința, mascată de-un dispreţ
Ce nu l-ai vrea; ce cinste nu-ți mai face
Şi care nu-i al tău şi nici nu-ți place...
Sunt vorbe toate de le iei cum sunt
Şi oricum le-ai întoarce-n mintea ta
De-s spuse doar în vânt, rămân în vânt
Şi rost de n-au, la ce te-ar ajuta?
Ce-am vrut să spun, e că defapt regret
Nu timpul ce s-a scurs fără de tine
Nu viața-mi toată, ca un fapt concret
Ci ce făcut-am rău, când voiam bine;
De nu-ntelegi, rămâne vina mea
De vrei să crezi, că te iubeşte cineva
Şi că pe cerul meu de om hoinar răsare-o stea
Când tu apari...ar fi ceva:
Aş fi un pic mai impăcat şi-aş mai găsi
În piept putere, să mai colind aşa o vreme
Printre cei vii - şi dacă toți m-ar părăsi
Nici măcar singur nu m-aş teme
Fiindcă aş ştii - că tu exişti
Şi că, măcar odată m-ai iubit, şi vinovată
Te simți măcar puțin când ochii-ți trişti
Îți scrută cu privirea zarea toată
Să caute-n ea vremuri ce s-au dus;
În gândul nostru, nasc şi mor confuz
Azi raze risipite de-un soare ce-a apus
Schimbându-ne'amintirea'ntr-un refuz!
La tot ce-a fost, să spunem gata- fiindcă uitat'am
Când ne umpleam paharul cu venin
Şi când zadarnic, fiecare încercat-am
Să facem din furtună... CER SENIN!
……
Privesc în sus şi mă gândesc la tine;
Eşti una dintre stelele din cer
Care-mi surâzi în nopțile senine

Cartea 2

MR. LOVERMAN

(o nuvela de George Avramescu)

Există locuri pe care mintea le-ar vrea uitate, pentru că de fiecare dată amintirea lor ne stârneşte, ne zgândăre şi ne doare aidoma unui ciob poposit într-o carne unde nu îşi poate găsi locul. Altminteri, dincolo de acestea stau celelalte, cele comune, cele a căror vedere nu ne provoacă deloc; sunt locurile cele mai multe; acelea pe care ochiul nostru deschis spre cunoaştere le vede mereu, fără să le descopere, pentru că din spatele privirii gândul oamenilor presimte că nu există nimic vrednic de descoperit şi de memorat.

Dar dureros cu-adevarat este că oamenii sunt asemenea locurilor; iar din oceanul de lume care ne înghite rămân mereu doar câteva persoane pentru care păstrăm o felie din curiozitatea noastră. În rest omenirea nu ne apare decât ca o realitate cu efect decorativ prin care focusul nostru trece fără să poposească iscodind după ființe pe care vrem şi ne place să le găsim.

Aşa se face că cei mai mulți, am fost şi vom ramâne de sticlă petru mulți alții, iar gesturile noastre ipocrite care duhnesc de pudoare şi importanță prin care ne prefacem a ne ascunde, nu sunt defapt decât inutile şi deşarte prejudecăți; în definitiv, Omul şi Lumea au fost dintotdeauna două entitați dependente şi indiferente .

Două palpabile realități care au perseverat cel mai mult în consecvența cu cu care n-au încetatat să se ignore - o nepasare veşnică şi reciprocă, voind să combată o legătură mai mult decât logică. Aflat în miezul problemei, subiectul este defapt cel mai puțin afectat - doar rezolvitorul e cel care trebui să-şi stoarcă creierii, conştiința şi rabdarea în încercări pragmatice de a pune o ordine aritmetică în evenimentele dictate doar de hazard.

De aia bietul muritor îşi bătea capul în ce priveşte supremația oului şi a găinii -aceasta din urmă nici nu ştie câtă controversă stârnea şi

continuă să stârnească în creiere mari şi înfierbîntate de pământeni fremătând de dorința de a pune ordine în toate.

V-ați întrebat vreodată de ce oameni de multe vârste îşi petrec o bună parte din vreme rezolvând cuvinte încrucişate sau ecuații? Bineînțeles, ştim cu toții că astea sunt lucruri menite să ne ascută inteligența , dar tot aşa de bine mai ştim că ar trebui să fie doar una dintre efemerele etape ale cunoaşterii... Că dincolo de ea, ar fi necesar ca intelectul nostru să asceadă spre altă dimensiune a dezvoltării şi anume, intuiția să spunem, ori aprofundarea unor idei de două ori mai interesante tocmai fiindcă nu-şi află o soluționare prin logică: cu alte cuvinte, eu cred că nu ar trebui să perseverăm într-o perpetuuă vânătoare de răspunsuri la întrebari pe care alți şi le-au pus şi de bună seamă că şi-au dat şi răspunsul. De fapt, mai încolo de ceea ce percepem cu toții zi de zi şi clipă de clipă, apar adesea necunoscute pe care le intuim în noi şi nu le disecăm niciodată - pe care nu le trecem nici în cel mai complex dicționar şi nu găsim niciodată cuvinte să le descriem.

Am vorbit despre oameni şi locuri fiindcă firesc acestea sunt coordonatele oricărei povestiri; nu pentru că doar oamenii şi locurile ar fii singurele repere din lume care ar avea vreo poveste ,ci din cauză că doar omul este singurul care are puterea, înțelegerea şi curiozitatea să citească poveşti - adevarate sau nu , banale sau incitante istoriioarele se scriu, numai fiindcă alții catadicsesc să le citească. Dar omul rămâne totuşi un egoist, pentru care incitantă rămâne numai existenta sa şi cel mult a celor din preajma lui. Se spune că viața începe atunci când ochii sunt gata să o vadă - de aceea poate eu cred, că trăim cu adevarat abia atunci cand setea noastră de a afla tinde să se satisfacă şi mai departe de noi inşine. Nu e un medicament, aşa că nu trebuie să închideti ochii şi cu vârful nasului strâns între degete să vă înghițiți hapul; trebuie să simțiți că eul vostru are nevoie de acel tratament pe care ceilalți îl reprezintă. Ceea ce vă aşteaptă nu este nici pe departe o lecție de viață ci una despre ceea ce se petrece dincolo de ea. Nu, nu despre moarte şi paranormale implicații este vorba; pur şi simplu, am să încerc să redau o trăire în alt fel decât cu toții ne-am obişnuit s-o descriem .Pentru că, veți vedea , iar ceea ce nu veți pricepe veți intui, că defapt traiul nostru şi manifestarea de zi cu zi sunt biete zdrențe cu care ne acoperim goliciunea din suflet...

Cartea 10

RASFIRATE

(un volum de poezii de George Avramescu)

Motto:
"Desigur că am scrie versuri cu mult mai profunde, dacă veşnic nu ne-am împiedica în limbă. Dar cum ai putea să o faci atâta vreme cât foame este dorința de a mânca, iar frig este nevoia de căldură?"

Un nou popas umil în zborul tău
Spre zări la care niciodată n-am visat
Dar le purtam în mine ne'ncetat
Ca pe un crez păgân, năimit în mine
Dintr-o speranță samavolnică că mâine
Vom fi, față de astăzi mai aproape şi mai buni
Ne vom purta în suflet, căci e luni
E'un început şi am acea speranța
Că-nsemn acum mai mult ca o vacanță
În viața ta; aş vrea să fiu pe veci acel ceva
Care-ți rămâne'n suflet, venind de undeva.
Lăsăm 'napoi doar o parere, din tot ce-a fost;
Nu ne'mbătăm cu vise efemere, e fară rost
Şi tot aşa de pueril cum sunt chiar eu,
Un venetic plebeu, care sfârşesc şi-ncep la fel de greu
Oricare lucru; nevolnic rost îi caut azi ursitei
Şi versuri scriu, ca să-i arăt iubitei
Cum că sunt viu - cum că în viața-mi toată
Ea prima e şi ultima deodată;
Defapt nici una nu-i, nici alta, căci se ştie
Ca mine sau ca ea, în lume sunt o mie
La fel cum viața nu-i un unicat şi nu-i virtute
Sau păcat, de care vrednic sau nespus de vinovat
Să crezi că eşti - căci de ți-e dat, ca să uraşti

- ***- nu poți să faci un adevăr mai adevărat decât este, fiindcă aici nu există cale de mijloc.***
- ***Treizecişitrei de anişori am adunat în buchetul vieții. Ce am realizat? Nimic deosebit şi încă mai lucrez tot la asta. Dar, dragii mei, nimicul este cel mai adevărat, cel mai exact şi cel mai plin de simțire cuvânt pe care vreodată l-am auzit...***
- ***Dacă un câine zice că miroase, atunci miroase! Dacă un cal spune că-i de tras, apăi e de tras! Nu te bucura de ce-i al lui Cezar, dacă nu eşti chiar Cezar.***
- ***Există şi forme absurde de perfecționism – cum ar fi aceea de-a nu admite că Pamântul este rotund, numai din cauză că e sferic.***

Ieri e azi si azi e maine:
Printre picuri, viata noastra:
Oameni, cu destin de caine,
Caini cu-apucatura proasta,
De-a fi oameni intre oameni
Ce pun astazi 'naintea
Mainelui ce va sa vina,
Si ziua de ieri asemeni,
Inapoi, tinzand sa tina
Loc de azi si loc de toate
Ale noastre serbezi zile,
Adunate pan' la moarte
Pe margean, obscure bile.

Rasare-n zori, acelasi soare si-apune seara sa rasara:
Se naste vara din ninsoare si iarna moare iar in vara
Aceasta este roata sortii, aceasta e supliciul clipei
Secretul vietei si al mortii un avatar supus ursitei.
Doar noi ramanem si secunda, care-o traim cu-nfrigurare
Si rataciti prin ea, simtim profunda, imensitatii noastre incordare.

Prezentare Georges Valch

Ei da nici măcar noi inşine nu avem vreodată ochii spiritului nostru; conştiința este cea care suferă de un pudic pe care nici măcar nu-l putem măsura; pentru că nu ştim nimic despre el, pentru că, aproape ereditar am spune că nu există deoarece, dacă nici măcar nu l-am bănuit la alții vreodată nici nu ne trece prin cap că ar putea fii în noi.

Sunteți gata? Adică există loc destul înăuntrul vostru ca să aflați despre alții şi despre despre voi inşivă? Sau, în sfârşit simțiți, mai exact, presimțiți că deținеți chiar voi o fărâmă de îndoială şi de mister în ceea ce vă priveşte? Că există trăiri care vă aparțin şi pe care nu le-ați aprofundat tocmai fiindcă ele vă par atât de impersonale încât nu le-ați asimilat niciodată ca pe ceva ce porneşte din voi? Veți vedea că tocmai ele reprezintă singurul reper cu adevărat comun din personalitățile infinit de multe ale societății. Nu-i nimic Divin în cele lipsite de orice Taină.

Desigur nu veți putea citi vreodată ceva cu ochii inchişi dar ar fi bine să încercați sa vă feriți acum privirea de ceea ce este palpabil şi vă înconjoară. Tot aşa cum ați visa cu ochii deschişii.

Să vedem ce-o să iasă!

……..

Întâi bea o gura din poşirca aflată în pahar; La fundul acestui pahar, stă adunată drojdia, întocmai ca în mintea lui toropită cu acest vin îndelung chinuit de fierbere. Niciodată nu vei putea scoate din el mai mult decât scoate acest pahar de băutură ieftină. Căci, ce înseamnă oare micile emoții, pe lângă nesfarşita-i şi beata nebunie? E un naiv care încă mai crede că datorăm beților noastre, cea mai mare parte din luciditate.

Mai apoi striveşte țigara într-o scrumieră jegoasă mătuită de scrum. De fapt aşa cum îi stă bine unei scrumiere .

Pentru că nu suportă scrumiere umede în care dacă poposeşte țigara se udă şi apoi trebuie să o arunci. Până la urmă, ce rost are să fii simandicos cu tine însuți? Se gândeşte cât de plăcut este când mănânci în familie şi îți rupi din pâine cu mâna atâta cât îți convine. Ei da, iată doar unul dintre avantajele pe care ți le aduce familia. Ca şi acela de a te trezi dimineața cu ochii urduroşi şi părul măciucă fără teama de a fii caraghios. Acum, nu-i vorbă că nu ai fii, dar prea puțin îți pasă câtă vreme singurii care te văd şi care te râd, sunt ai tai. Şi mai ales că în sărăcia voastră ai putea să te dai şi cu fundul de pământ ca tot nu le-ai

smulge un zâmbet. Poate doar, cine ştie cum să aţipeşti în vreme ce vă uitaţi cu toti la T.V. şi să-ţi scape vreun vânt... Atunci da, i-ai face să râdă un pic, mai ales cel mai mic o să se distreze pe cinste o să ţipe că: "tati face pârţ"şi or să-şi arate fasolele cu toţii ca la fotograf. Poate te vei trezi în hohoteala generală, vei zice că nu merită stricată o copaie de mate pentru o afurisită de băşină, te vei întoarce şi-ţi vei continua somnul.

Şi toate astea pentru că mâine este iarăşi o zi, iar jobul tău are nevoie de tine şi ce-i mai grav e că tu ai şi mai mare nevoie de el. Aceasta este menirea unui bărbat, să fie întotdeauna legat în trebuinţe de o altă persoană: ai zice că singurul lucru în care un bărbat se poate descurca cât de cât independent, este sexul.

Ei da, şeful nu e foarte simpatic, dar trebui să te străduieşti să-ţi fie, pentru că el nu te simpatizează deloc. Pe urma colegii: sigur colegii ar trebui să fie ca o a doua familie. Fireşte că nu-s, dar conduita socială aşa ne-nvaţă aşa că e necesar să păstrăm cel puţin aparenţele. Lasă că o să treacă şi orele de serviciu, ai să fii acasă, ai să o asculţi pe nevastă cicalindu-te, pe copii cum te bat la cap, ai să mănânci ceva repede, dar nu destul de repede cum ai vrea, o să priviţi din nou la T.V, ai să aţipeşti şi vei scăpa inevitabil un vânt... fiindcă mdeh... mâine o vei lua de la capăt.

Se şterge pe degete scârbit fiindcă şi le-a uitat din greşeală în scrumieră. S-a lăsat dus de val visând puţin cu ochii deschişi; Nu vei găsi în el niciodată destulă viaţă încât să ucidă toată poezia. De fapt e singur în noapte - familia este doar undeva în mintea lui întortocheată de om burlac; Căci ce e visarea decât o societate mică, condamnată să trăiască în mare fugă? Îşi aminteşte de familiştii pe care îi cunoaşte şi se întreabă cum a ajuns să-şi facă un vis din coşmarul altora. Nu, hotărât lucru că nu a devenit pentru el familia ideală un ţel şi un râvnit mod de viaţă. Dacă ar fii să poată alege desigur că ar alege să fie bogat , frumos, deştept şi de douăş' de ani. De singurătate nu se pune problema dacă ai aceste atuuri. Dar de monotonie sigur ar scăpa. Defapt, toate pornesc din clipa când închiriem această viaţă. În general este placut, dacă nu să fi buricul pământului, cel puţin ca societatea să nu te scape cu totul din vedere. …Dar vine şi o vreme când eşti mâhnit dacă lumea te ia în

Prezentare Georges Valch

- ***Şi cimpanzeul are un stramoş: ai putea fi chiar tu!***
- ***Sunt mai deştept decat el... ar putea să fie oricine!***
- ***Dacă isoscelul nu se manancă, ce trebuinţa să aibă oare?***
- ***Sunt stăpânit de virtuţi tot mai mărunte şi vicii tot mai înflăcarate.***
- ***Un om atât de bine văzut încat îi suflă preşedintelui în urechi ca unui om…***
- ***Omul este acela care din vremelnicie naşte mereu veşnicie.***
- ***Buna-simţire poate însemna şi aceasta: că vezi o gloată tăvălindu-se prin noroi şi guiţând, iar în loc să le cazi în troacă, iei un bici şi faci pe porcarul.***
- ***Ce cred eu despre Isus? Că a fost fiul lui Dumnezeu şi fratele nostru… Dar păcat că el a uitat de această frăţie înca de pe atunci…***
- ***sclipire nascută dintr-o sumă de absurdităţi, este una care naşte îndoială.***
- ***Sunt şi eu unul dintre acei "care-mi bat joc de toate".***
- ***Femeilor le gâdilă auzul când le zici că Napoleon le credea pe toate curve. Şi nu te întreabă dacă-l crezi chiar dacă nu-s nici rude cu el şi nici neveste.***
- ***Dacă l-ar vedea râzând cu gura până la urechi, l-ar compătimi şi mai mult, "fiindcă, ascunde in veselie atâta suferinţă…"***
- ***Sunt lucruri la care nici nu trebuie să te gândeşti… cu siguranţă că-ţi vor trece prin cap.***
- ***E minunat să ai o bibliotecă cu cărţi atât de arătoase…***
- ***Ce nu spune nici un matematician este că infinitul este defapt o valoare finită ale carei limite sunt direct proporţionale cu slăbiciunea umană.***
- ***Într-o algebră simplistă, accesibilă oricărui individ fără înclinaţii reale, am să spun că norocul este la cub, raportul dintre inteligenţa noastră la pătrat şi 2π radical din prostia celorlalţi.***
- ***În definitiv suntem cu toţii egali: părinţii nu ne sunt parinţi de mai înainte ca noi să le fim lor, copii.***
- ***Dacă abia acum percep un anumit lucru, nu-i un motiv să cred că nu a fost aici dintotdeauna.***
- ***Este posibil, înseamnă că defapt, undeva, este! La fel cum a nu fi, nicăieri, înseamnă că-i imposibil să fie.***
- ***Încerc să nu cad în capcana unei simţiri sau nesimţiri care te face să crezi fie că oamenii sunt prea buni, fie că sunt prea răi. De asemenea, evit să plec de la premiza că scriu numai pentru unii dintre ei.***

Ah, numai pentru că nu mă-nşel, nu-i un motiv îndestul de bun ca să mi se dea dreptate... Apoi, dreptatea pe care mi-o puteţi da voi, nu mă încălzeşte

Prezentare George Avramescu

- *Încetaţi să mai ademeniţi oameni de vârsta noastră cu goange pentru puştani cărora tocmai le-au dat tuleiele; doar de asta am adunat în barbă tot părul pe care l-am pierdut din cap.*
- *Pofteşte dar, de stai lângă cerşetorul acesta bătrân şi după cum zici tu, înţelept. Dar nu ştiu dacă ai să te iluminezi sau doar ai să te umplii de păduchi.*
- *Dacă nu vrei să mănânci e clar că-ţi este teribil de foame.*
- *Sunt oameni care încă nu ştiu să facă o diferenţă între un orator şi unul care-i doar un "silabisitor" de cuvinte.*
- *Un roman este dacă vreţi, acea bucăţică din noi din care ne putem înfrupta fără remuşcare; camuflat sub ceea ce se numeşte naraţiune, personajul fictiv e defapt cu mult mai real decât bunul simţ ne permite nouă să îl percepem.*
- *Literatura e o profesiune ingrată, în care mereu trebuie să faci dovada că ai talent pentru oameni care n-au deloc.*
- *Să spunem că am o ironie rumegătoare, care mă împiedică să mă bucur de lucruri la timpul lor; aşa că întotdeauna mă distrez numai din aduceri aminte... ca proştii.*
- *Sunt prea puţini aceia care pot privi la ceva frumos fără să exclame: vai! e aşa de drăguţ...*
- *În acest colţ de lume care e satul, găseşti adunată aproape toată umanitatea.*
- *Gândul că te-ai putea îmbolnavi de ceva grav, naşte mereu în mine o nesănătoasă dorinţă de a muri; într-o zi poate când tu vei fi mai teafară ca niciodată ai să mă găseşti probabil mort de-această grijă!*
- *Dacă te uiţi pe geam la un peisaj frumos de toamnă galbenă şi târzie şi-ţi face bine, sigur trebuie să fi sau cel puţin să te gândeşti să devi un pic bolnav...*
- *Aud că moartea ne-ar strânge numai atunci când terminăm cu totul de crescut; încetineala cu care o fac eu, are darul de a mă pune pe pace.*
- *Viaţa-i atât de scurtă, încât nu ai timp să uiţi un mort iubit.*
- *Maimuţa, nu-i decât un om care nu a avut succes.*
- *Sunt deja bătrân; aşa că şi ultimul meu vis, să mor de tânăr, s-a spulberat.*
- *Numele meu? am să mă uit în buletin şi ţi-l voi spune.*
- *Dacă eşti destul de credul, o să ai o mulţime de cunoştiinţe.*
- *vreme am crezut că eu pe mine însumi în cele din urmă voi sfarşi prin a mă înţelege... acum mă îndoiesc serios de asta.*
- *Iubim cu toţii o femeie. Ce nu pricepi tu, e că fiecare o alta.*
- *Bunul simţ este făcut pentru mediocrii.*

Prezentare Georges Valch

serios…Acum, ca orice Zero, e fericit să-şi amintească de vremuri când nu însemna mare lucru.

Singurul lucru rău este însă că el e sărac şi nici frumos nu mai este, fiindcă de-acum se fac douăzeci de ani de când nu mai are douăzeci de ani. Şi nici deştept nu prea este sau în orice caz nu în sensul pe care generaţia lui îl apreciează. Acum deştept înseamna ceea ce înainte oamenii obişnuiau să numească isteţ, iar bunicii săi "oţ". Destepţi sunt aceia care fac bine cu ochiul, stiu "fente mişto"şi trag un folos din toate . Dar poate că-i filozof ? Aaaaa… de bună seamă că nu, are atâta de mult respect pentru filozofi încat ar fii o profanare să se considere astfel.

Nu - el e un om stăpânit de lipsuri, singurătate şi gânduri negre . Şi pentru că nu există nimeni care să-i dea de ales ar prefera să împartă toate astea cu cineva.

S-a trezit. Afară e soare şi asta înseamnă că este ziuă, iar soarele-i sus ceea ce numai amiază poate să însemne. Când eşti ca el, singurul lucru bun pe care-l aduce o nouă zi, este că se duce. În orice caz, viaţa este tare ciudată. Fiindcă deşi se trezeşte târziu, deşi nu face aproape nimic intervin mereu lucruri neprevăzute de-a lungul cotidianului său aparent monoton.Se pare că ziua care îl plictiseşte cel mai puţin, e tocmai aceea care pare că nu-i oferă nimic.

"Frumoasă zi!" a spus el. Şi cred că atunci a vorbit, numai din dorinţa să-şi audă vocea – fostă certitudine devenită doar părelnică însuşire într-o clipă, împins de toată această înstrăinare.

Câte chestii s-au întamplat ieri de pildă; acum îl va prinde seara doar amintindu-şi ce zi de pomină a fost şi încercând să le priceap ă. Are o conştiinţă uzată, pe care doar neînţelegerea o mai poate scăpa de plictiseală. Născocim nimicului un destin, indiferent, de care numai noi am avea nevoie. Un ou de rândunică s-a spart. Şi astfel, o farâmă de viaţă şi zbor au încetat mai înainte chiar să existe. Sau, păianjenul ăla, de pildă... De fapt unul dintre ăştia doi care stau acum pe pervaz şi se bucură de soare. Nu l-ar mai recunoaşte fiindcă ăştia sunt de genul chinezilor, adică toţi cu aceeaşi înfăţişare. Da ,da desigur că înfăţişare nu-i cuvântul cel mai potrivit. Hotărât lucru că ăştia n-au nici un fel de carismă şi trăsătură după care să-i recunoşti.

Dar sunt si oameni aşa: numai masca te face să reţii o infăţişare unui om care seamănă parcă cu toată lumea. Iar ăştia? Nici sâni, nici

Prezentare George Avramescu

nimica . Nu şti dacă-i mascul, dacă-i femelă, dacă-i neutru pentru că între picioarele lor multe nu atârnă nimic - ha , defapt ar fii culmea să le atârne câte ceva între fiecare pereche de picioare. Câte p... atâtea picioare; de boaşe ce să mai vorbim ? Pe de o parte ăsta-i un lucru bun, căci în oala acoperită nu intră muştele, aşa că perpetuarea speciei este asigurată. Deşi, nu crede să existe vreun tâmpit care să se apuce de castrat păianjeni....

Cu muştele e un pic mai altfel. Cea mai benefică trăsătură a lor este că te fac să iubeşti păienjenii (în schimb ţânţarii te fac să îi adori). Se spune că numai femelele fac zgomot şi ne sug sangele. Unii pretind că este o trasătură specifică ţânţarilor. De fapt însă nici specia şi nici regnul, nu importă. În general, ele sunt cele care fac gălăgie. Te întrebi mereu ce nu le ajunge sau nu le convine. Dar când te priveşti iţi dai seama că tu eşti nemulţumirea lor cea mai mare pentru că nu eşti nici îndeajuns de... şi nici îndestul de... ! Femei cu pântecul plin de sămânţa distrugerii noastre.

Cartea 9

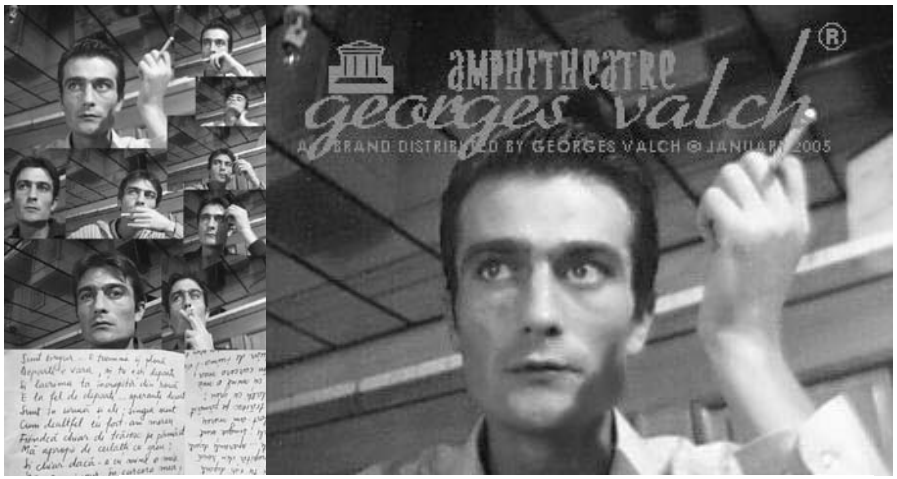
NOTE...

(un volum de George Avramescu)

- *Cu-adevărat bolnav, eşti de-abia atuncea când spui:"Mă simt mai sănătos ca niciodată!"*
- *Se ia un roman – şi înainte de a-l începe se observă dacă sfârşitul sună ca un sfârşit.*
- *Trebuie să văd de ce scriu cu atâta uşurinţa şi mă citesc cu atâta greutate.*
- *Să nu uităm că salariul unui preot nu este plătit de Dumnezeu, ci de oameni.*
- *Nu e nici un folos de tras din oferirea spre pălmuire a celuilalt obraz*
- *Iţi mulţumesc Voltaire! Tu eşti cel care deschizi amandoi ochii unui om normal şi toţi patru cu tot cu ochelarii de cal ignorantului şi îi arăţi că virgulă condiţia de chior e superiară aceleia de orb.*
- *Ce te indispune cel mai tare, facându-te să-ţi atârni un bolovan de gât şi să încerci cât e Dâmboviţa de adâncă, nu este condiţia ta servilă, ci faptul că ceilalţi îi spun pe nume în faţa ta.*
- *Un câine, mai ales unul înfometat, nu ai cum să-l alungi aruncând după el cu carnaţi.*
- *Dacă bunul gust are un sfârşit, de bună seamă că arată întocmai ca acest tablou abstract.*
- *Amorul Artei... Asta ar putea fi explicat şi aşa: că nu poţi privi la cei doi boi pictaţi de Grigorescu fără sa-ţi doreşti să fi tu al treilea :-) ...*
- *Aş vrea să văd cel puţin un virtuos care nu plictiseşte...*
- *Între două aghioase descoperi că opera este un lucru minunat.*
- *Dacă cineva l-a urât pe Platon, nu o făcea fiindcă a fost poponar, ci fiincă a fost.*
- *Bineînţeles că poti spune ce vrei, dar lasă-mă să aud ce îmi convine.*
- *Nu mă obligaţi să spun acum la masă ceea ce vă place să mâncaţi cel mai des.*

Există o realitate percepută pe care o datorăm simțurilor uzuale şi una exactă, a carei imagine completă o avem ca rod al gândirii aprofundate. Dar în lista de simțuri umane recunoscute, ar trebui adăugată şi intuiția, căreia îi datorăm, după vedere, o parte importantă din percepție!

Scenarişti, cu mult mai mediocrii decât actorii-saltimbanci, în ale căror guri se grăbesc să înghesuie vorbe lipsite de orice noimă, spre extazul unui public care a gustat agonia lucrurilor mult prea uşor înțelese, sfârşesc apoi într-un rău menit să le întreacă pe toate celelalte, anume acela de a crede ei inşişi, că au vrut să exprime ceva în dialoguri care defapt nu exprimă nimic, în afară de cuvinte legate unul de altul, doar prin sintaxă.

Private Romanian Magazine By Online Literature
A PUBLICATION OF G.V. MEDIA WEB BOOKS © 2004 - 2005, ALL RIGHTS RESERVED

Cartea 3

SCRIPTA...VOLANT

(o nuvela de George Avramescu)

Am încercat să mă întorc la carți care mi-au fascinat adolescența…Nu mai găsesc acum în ele nimic din acea vrajă care m-a ținut mut de admirație pe atunci. Odată în plus, descopăr că nu pot să rămân fidel nici unei idile. Chiar dacă aceste scrieri nu m-au inşelat şi nu s-au îndepartat niciodată de mine, aşa cum femeile au facut-o adesea. Încerc să descopăr acum, măcar o urmă din mareția pe care demult i-am atribuit-o lui Martin Eden. Şi sufletul meu este o smochină uscată şi chircită, pentru că azi găsesc că singurul lucru care mă mişcă din viața acestui idol al primei mele tinereți, este… moartea. Dacă mă gândesc bine la femeile a căror traiectorie a fost tangentă cu viața mea reală, îmi dau seama că nu le-am iubit niciodată atât de mult, atât de pur şi atât de constant cum am iubit-o pe Dora lui David Copperfield ori pe fiica cea mare a lui Silas Lapham. Şi cu toate astea, astăzi, cu inima pustiită de orice suflare, scormonesc în scrumul acelui foc de paie şi mi-e dor, Doamne cât mi-e de dor, să găsesc fie şi numai o scânteie vie, din patima pe care timpul a îngropat-o. Aş vrea, măcar atât aş vrea, ca sufletul sa-mi fie un cimitir în care fiecare iubire să-şi aibă crucea ei, fie şi numai de dragul acelei simțiri frumoase şi al acelui zbucium pe care-l stârnise odinioară. Căci iată că vremea care se scurge face din oameni nişte amanți înteleşi cu greutate şi mai sofisticați în sentimente pe zi ce trece. Sunt incapabil să simt cel puțin un dram din fiorul pe care atunci demult, l-am simțit cum îşi face loc în mine timid pentru ca odată intrat să mă stăpânească pe de-a'ntegul. Iată de ce singuratatea noastră devine tot mai apăsătoare odată cu anii: fiindcă deşi simțim înauntrul nostru tot atâta gol ca întotdeauna, devenim teribil de selectivi cu ceea ce ar avea menirea să-l umple. Aşa se face că fiecare nouă poveste de dragoste trăită, ne apare (dar oare, ne apare numai?) a fi cu un cap deasupra tuturor dinaintea ei. Oare să fie cu-adevarat astfel? Cu siguranța, fiindcă nu poate să existe nici un sentiment care cu un biet jaratec să domine o flacăra vie. Dilema rămâne în schimb alta: ce este cu adevarat schimbat, odată cu vremea? Exigența expectațiilor noastre? Calitatea personajelor care vin să o întampine? Ori poate doar o avariție a Ursitei care se luptă să aleagă între dorința de a ne da cât mai puțin şi mila care-i dictează să ne răspundă la rugăminți?

Cartea 4

OGLINDA SPARTĂ

(o nuvela de George Avramescu)

Nu e nici ultima noapte de război şi nici prima noapte de dragoste. Dar sunt ultimele ore pe care le mai petrec într-o modestă stare de siguranță, înainte de a mă avânta din nou în necunoscut. Nu mă pot consola măcar cu faptul că întrezăresc asta ca o închipuire; o presimțire aşa cum adesea îmi era dat să percep cu o zi înainte de fiecare prabuşire a mea. Fireşte că astfel de gânduri negre le alungam încă de la început, fiindcă credeam că tocmai obsesia lor este mijlocul prin care mă apropii mai repede de îndeplinire. Acum însă, e certitudine; mă paşte o nenorocire pe care eu am pus-o la cale şi nu destinul - prin tot ceea ce în timp am facut mai haotic şi mai nebun. Am să plec - am să mă avânt iaraşi în această tulbure ciorbă şi rece care e viața, mai bine zis lumea. Cu toate că aicea era calduț, fie şi cu toți norii pe care cu bună stiință i-am adunat. Şi cu toate că sufletul şi mai ales trupul mi-au obosit parcă mai tare ca niciodată şi nimic nu mă îndeamnă să mă afund. Am coborât un pic mai devreme din blocul acesta de biscuiți armați să rătăcesc o vreme pe alei care nu mai au nimic romantic în ele - defapt, m-am smuls dintr-o lâncezeală care simțeam că-mi tihneşte, ca să mă antrenez oarecum pentru ceea ce mă aşteaptă. Într-o zi, împins de foame şi disperare, dragă copile al străzii, vei săvarşi o nebunie. Iar un judecător rău, îți va lua viața neprețuită în schimbul celei fară valoare pe care mi-o vei luat-o mie sau altuia la fel. Ai să mori, o să murim, fiindcă tu te agați cu atâta patimă de viață! Şi în vreme ce tropăiam pierdut fără nici o țintă, mi-am ridicat o secundă privirea iar ea s-a lovit de un cer a cărei albă imensitate m-a tulburat; era ca şi cum nu m-aş fi aşteptat să-l gasesc acolo: ori poate că nu atât de aproape, de izbitor, de măreț.... O bucurie nouă, care într-o clipă numai, îngenunchease în mine toată amărăciunea adunată în acei ani. Nimic nu ne aminteşte mai mult de nefericire, decât această Speranță!Ce-ar mai putea oare să ne țină cu picioarele pe pământ, dincolo de vraja acestui orizont infinit şi parcă una cu drumul pe care păşim? Şi mă rog, de ce ne-am mai mira zi de zi, unul de altul, oridecâteori ne zărim reciproc cu capul în nori? Căci nu e oare zarea o continuare a vecinătații noastre şi infinitul parte din ceea ce noi considerăm limitat?

Îți mulțumim Suferință, minune a simțurilor noastre care faci ca Moartea să ne apară o dulce şi sublimă desfătare! .

de rând – voi apela la o lege a bunului simț – în care dealtfel, cred chiar mai puțin decât în Kant – şi voi spune ceea ce ştim cu toții şi anume că aparențele înşeală. Ori, fie că e vorba de un fenomen, fie că e vorba de un lucru în sine, cu cât este mai îndepărtat şi mai obscur, cu atât ne fereşte mai tare de aparențe. Firesc ar fi deci, ca o cunoaştere care este cu precădere intuitivă, să fie cu atât mai exactă cu cât este mai ferită de aparent. Pe de altă parte însă, dacă simțurile noastre percep lucrurile, ființele şi evenimentele aşa cum apar, asta înseamnă că primul contact pe care-l avem mijlocit de simțuri cu realitatea, este în întregime aparență. Ar fi o prejudecată să nesocotim rostul aparenței din cauza unei zicale – deci spun că simțurile, percepția, joacă un rol important şi incontestat în drumul către cunoaştere şi înțelegere. Dealtfel o altă zicală, la fel de notorie zice că: "eu cred, ceea ce văd!". Adevarat, este cel mai demn de crezare lucru acela care îți pătrunde în conştiință intrând prin ochi. Nenorocirea aş zice eu că vine din nesocotiința cu care tratăm celelalte simțuri, sprijiniți pe credința că văzul le întrece pe toate. De exemplu, e dovedit faptul că ochii ne înşeală cu mult mai rar decât intuiția; cu toate acestea, există o mulțime de lucruri pe care ochii nu le pot vedea, dar intuiția o face, onorabil. Putem afirma deci cu certitudine că simțurile sunt complementare, doar în masura în care este nevoie ca unul să-l suplinească pe altul, forțat de conjucturi. Pentru o imagine cât mai clară, este nevoie de uzul maximului număr de simțuri pe care omul le are la indemână. Dacă m-aş oprii aici, discipolii transcedentalului imaginat de acelaşi Kant, poate că m-ar îmbrățisa văzând dovedite lucruri pe care până acum se simțeau numai obligați să le creadă prin natura convingerilor, dar nu erau în stare să abdice cu totul de la îndoială. Ei bine, chiar aici am să mă şi opresc – nu înainte însă să spun că… nu cred o iota atunci când este vorba de un lucru ale cărui coordonate mi le însuşesc numai din teorie.

Un enoriaş, este un om crispat, în vreme ce un liber-credincios este unul care crede cu bucurie. Spun aceasta, pentru că religiile ne încorsetează existența între nişte rigori pe care nu Dumnezeu le doreşte, ci cei care se vor slujitorii lui pe Pamant. Aceştia sunt cei care ne îndeamnă la abstinențe de tot soiul, iar creştinul deşi le respectă, trece prin ele scrâşnind din dinți, lucru care mă îndoiesc că ar fi pe placul lui Dumnezeu.

evlavia a oprit-o de la curvit, atunci se cuvine sa le credem de la bun început, pe toate.

Ştim despre om, că funcțional este un butoi umplut pe trei sferturi cu apă încălzită la 3 linii mai puțin de 40 pe răbojul lui Celsius. Mai ştim că el, asemeni oricărui alt mamifer are nevoie să asimileze şi să evacueze. Că există o cale, numită piele, prin care toxinele sunt eliminate în mod simțit, iar asta se numeşte transpirație şi este rodul unei acțiuni cu rost care se cheamă lucru mecanic. Că mai există o cale mai puțin simțită, ba chiar nesimțită pentru a scăpa de reziduri şi asta se numeşte foarte popular… cur. Că astea enumerate şi multe altele cum ar fi somnul şi procreerea sunt obligatorii şi reprezintă necesități. Şi deşi nu uităm nimic din toate acestea, mai trebuie să aflăm că dincolo de ele, toate aceste lucruri obligatorii, mai există o chestiune, absolutamente umană, utilă şi benevolă… cum ii zicea? Ce naiba, am uitat? Aha… Gândirea!

Lumea pare să fie primul şi ultimul efect mai bătrân decât cauza. Fiindcă deşi nu mai ştiu exact în ce an, dar cu siguranță că mărul, chiar şi acela păduret, a fost inventat pe Pământ.

Nu există cunoaştere a-priori; nu una demnă de a înlocui certitudinea. Există numai o acceptare voită a unor idei în urma fenomenului de judecată, datorată imposibilității de a proba fizic un fapt. Totuşi există opinii evident acceptate şi susținute independent de o cunoaştere a-posteriori; aceasta se datorează unui efort pe care creierul uman îl face având ca scop iluminarea şi uzând ca mijloace de intelectul conştient asociat cu intuiția şi o analiză riguroasă dar subconştientă. Astfel de cazuri, pe care nu le putem numi nici fericite, nici nefericite, sunt susținute adesea de o mare doză de sugestie. Dacă este să credem în toate acestea – şi de ce să nu o facem, câtă vreme logic, ar trebui să admitem că orice lucru posibil este normal să existe şi există cu siguranță, tot aşa cum lucrurile care nu există sunt prin ele însele o dovadă a imposibilității lor fizice – spuneam deci, că dacă ar fi să credem în raționamentul de mai devreme, atunci, în măsura în care însuşirea cunoştiintelor nu este posibilă la modul a-posteriori, cea mai bună cunoaştere a-priori pe care o putem avea, este paradoxal tocmai aceea al cărei subiect este cât mai necunoscut cu putiință; fiindcă fără să uzez de dialectică în maniera lui Kant – mult prea complicat pentru mine şi omul

Cartea 5

CALEA VICTORIEI II

(un roman de George Avramescu)

Calea Victoriei... Un furnicar infernal de oameni şi maşini - un râu care se scurge haotic spre nicăieri, venind de niciunde. În toată această harababură, cel mai neinsemnat ramâi tu: omul de sticlă. Privirile lor, dacă nu te ocolesc, măcar te ignoră. Eşti a şase miliarda parte dintr-o lume. Fiecare dintre ei işi poartă resemnat povestea şi crucea, la fel cum tu faci cu ale tale. Dar oare tu, Tudor, Gheorghe Tudor Draguşanu, cât iți aminteşti din povestea ta? Cât vrei să-ți aminteşti din ea? Până nu de mult, o urmă de țărână pe tălpi era menită să-ți amintească de unde-ai pornit. Te-ai lepădat acuma de ea şi în zadar scrutezi în zare cu ochii minții să vezi de unde ai venit. Sunt lucruri pe care le putem vedea doar atuncea când rămânem orbi. Într-o bună zi, cu ochii inchişi iți vei aduce aminte de punctul tău de plecare şi mai ales de drumul pe care iți promiseseşi să mergi. Eu, destinul, nu voi face nimic să apropii sau să îndepartez acea zi. Am să te las să-ți trăieşti viața pe mai departe, pentru că ştiu sigur că pentru, sau în pofida a ceea ce eşti, Ziua Adevărului o să vină. Sătucul tău uitat de lume, veghează de pe culmi la un oraş care se goleşte şi se ruinează pe zi ce trece. Fiindcă nu-i uşor de uitat acea uliță ca un ecou al tău şi satul acela ca un primordial parfum al tuturor. Căci nu ignorant se cheamă acela, care merge cu neatenția pâna la uitare de sine; cel care se îmbracă cu piele de om azvârlindu-se între cei cu înfațişarea asemenea. Ochii lui privesc înauntrul său, orbi la spectacolul trist al nepăsarii pe care-o provoacă. Mai ții minte? Primul "roman" pe care l-ai scris la zece ani, a fost unul polițist – pe atunci defapt, "milițist". Era vorba, dacă nu am uitat, despre un căpitan Câmpeanu, foarte deştept şi brav, care fireşte era condus şi el de către un sergent. Toate ierarhiile astea în grad, toate micile chițibuşuri de oameni mari, ți-au pus capac. După ce l-ai asmuțit pe bietul Câmpeanu cu o Dacie în urmarirea "imperialiştilor" aflați într-un Merțean, ai hotărât că povestea trebuie să aibă un sfârşit, unul cât mai trist, aşa că l-ai omorât, aruncându-l cu maşină cu tot, într-o prăpastie din Făgăraş. Şi ce era cel mai interesant? Cum descriai tu atunci mareția munților: Nici chiar acum, nu cred să găseşti ceva mai plictisitor într-o scriere decât zugrăvirea unui peisaj. Dar, începusei să crezi că este musai să plictiseşti cât mai tare ca să te poți numi un scriitor adevărat. Întratâta de mult, încât nu mai lăsai să-ți scape nimic din splendoarea naturii.

Intri la Capşa. Nu vrei să mănânci, şi totuşi chelnerului trebuie să-i comanzi ceva... Mai ales că acum... foarte mulți ani, l-ai altoit bine pe unul dintre ei fiindcă şi-a permis să flirteze cu iubita ta de atunci... Ce mai distracție, ha, ha! Acum ai să iei o sticla de vin. Unul dulce şi bun sa fie, nu contează soiul - nu ai să-i înțelegi niciodată pe cusurgii care cer vin numai ca să-l miroasă şi să-şi clătească cu el protezele. Întotdeauna, dacă te gândeşti bine, e cel mai indicat să nu alegi.

Salonul e gol. Însă la o masă e Capone Grasu'. Porcul: această nesfârşită mizerie roz. Sigur, el e parcă de-aici: nu lipseşte aproape niciodată. Te temi de acest om, care îți va cere să beți din nou împreună… Şi nu- ți este sete deloc de vinul lui! Cel mai bun lucru este să-l ocoleşti. Cu mulți ani în urmă (nu mă pune acum să socotesc câți - stiu doar că tu aveai vreo nouăsprezece) ai venit aici cu logodnica ta; Ella parcă o chema - să sărbătoriți tocmai logodna voastră. Pe atunci, hotărât lucru că o iubeai - de aceea ți-ai şi dorit să petreceți la Capşa o seară specială. De aceea ai chemat încă de la început picolul care urma să vă servească şi strecurându-i în buzunar o sută de lei i-ai spus :"asta-i deschiderea numai, un supliment de viteză, fiindcă eu şi prietena mea suntem foarte bine dispuşi şi nu vrem să țipăm după tine nici un minut!". Băiatul, se vede treaba că a înțeles foarte bine asta şi aproape că intuia de câte ori era nevoie de el. Aşa că aperitivele au mers cât se poate de bine. Doar că odată cu felul întâi, picolul a fost lasat în culise şi lângă voi s-a înființat un chelner tânar şi arogant care a început să flirteze cu ea. Erau nişte vremuri ciufute, când ospătarul era un fel de a treia putere în stat. Ei caştigau într-o seară cam atâta cât câştigai tu într-o lună. Asta le dădea o siguranța pe care restul, oamenii de rând nu o puteau egala aproape niciodată. Nu ştiu dacă sărăcia ta te deprima cel mai tare sau bogăția lor. Ella ta, ca orice puştoaică s-a lăsat antrenată în jocul lui, iar ție nu ți-a rămas decât să taci şi să înghiți mâncarea destul de agreabilă şi să fi un martor al conversației lor. Numai că tu, nu eşti nici acum şi nu erai nici atunci omul care să lase ceva neplătit. Când draguțul de ospătar a venit să încaseze nota de plată, i-ai spus foarte politicos că el ar trebui să plătească fiindcă el a fost atracția serii. El a râs întai servil cum numai slugoii stiu să râdă dar tu i-ai spus că nu e nici o glumă la mijloc. Proasta lui inspirație, a fost să creadă că cineva ar putea să ia de la tine ceva fără ca să vrei şi tu acelaşi lucru: aşa că imediat ce a revenit la aroganța lui obişnuită, tot ce a reuşit să încaseze au fost două directe care l-au culcat direct la podea. Apoi în vreme ce colegii lui nu se hotarau dacă să intervină sau să cheme Miliția, tu i-ai pus pe piept banii pentru consumație, bacşişul pentru deranj, apoi ți-ai luat prietena care fierbea de admirație şi ai plecat.

Prezentare Georges Valch

Chimia este o ştiință care desconsideră natura umană; ea pune un egal mare cât Mendeleev între o ființa bipedă şi un găinat de bibilică. Între astea două nu-i decât o diferență de compoziție. La polul opus şi la aceiaşi distanță de realitate, pare să fie o filosofie modernă în care oameni cu lehamite de gândirea obişnuită işi storc creierii să imagineze gânduri pe care teoretic le-ar putea avea găinatul cu pricina.

În virtutea faptului că gândesc, am datoria să mă îndoiesc. Este firesc să răstălmacesc astăzi vorbe pe care le-am zis de-abia ieri, tot aşa cum e natural şi de la sine înțeles că mâine, am să aleg între astea două sau am să spun ceva cu totul diferit. Atunci când vorbim despre rațiune şi nu despre simple exercitii mentale – pe care le putem numi socoteli – singurul lucru cu adevarat constant este fenomenul analizei, în sine. Tot restul, este o suită de factori relativi. Aici avem de-a face cu primul exemplu în care inconsecvența concluziilor noastre probează, paradoxal, consecvența cu care meditäm. Căci a trage definitiv linie, şi a hotărî că am ajuns la un rezultat final, de necontestat şi exact, după ce ne-am folosit de date în totalitate variabile, contrazice chiar şi o ştiință simplă, cum ar fi aritmetica. Este de-a dreptul dubios de pildă, să pui egal între două creaturi umane numai fiindcă au tot atâtea organe. Atunci când vorbim despre oameni, legi simple ale logicii, cum că doi plus doi fac patru, devin discutabile.

Sunt un tip foarte necredincios cu natura lucrurilor; întratâta încât, dacă am dubii legate de ceea ce văd în schimb nu pot crede în ruptul capului realități doar teoretic dovedite. Când îmi rod unghiile şi fără să vreau mă scobesc în nas, este pe undeva un gest pornit dintr-o invidie pentru savanții care cred în atom deşi nu l-au văzut niciodată.

Biblia este o carte care sub pretextul că face lumină asupra ultimilor şapte mii de ani, aruncă în intuneric zeci sau sute de mii de ani care au fost înainte de ea.

Mă îndoiesc că cineva poate fi atâta de rău încât să te-arunce din paradis numai fiindcă ai muşcat dintr-un afurisit de măr şi fiindcă ai renunțat la toată neruşinarea de mai-nainte.

Dacă femeia crede doar într-un Dumnezeu, nu e obligatoriu să fie credincioasă doar unui singur barbat. Selectivitatea e dependenta de mulțimea de opțiuni. Însă dacă noi, am vazut cel puțin una pe care

Prezentare George Avramescu

recunoaştem, lor le lipseşte cu totul. Dar fiindcă domniile lor se vede clar că nu au scris nici o litera gândindu-se la mine: Omul De Rând.

Îl iubesc pe Dumnezeu, o da! Dar nu merg asemenea vouă să-l caut între o suta de babe ştirbe înşirate la strană, în vreme ce un popă la fel de curvar ca oricare dintre noi ceilalți behăie psalmi pe care nici el nu-i înțelege. Căci de ce oare aş crede că lumina chioară a unei lumânări, gustul sălciu al apei sfințite, mirosul greu de tămâie arsă şi un posmag înmuiat în vin acru şi prost sunt mai aproape de Divin decât Soarele, apa izvorului de la munte şi aerul de pe culmi? Dacă nu mă îndoiesc că Domnul Nostru strâmbă din nas la fiecare țigară pe care-o aprindem, în schimb nimeni nu mă va face să cred că El se opune setei noastre de a ne bucura de ceea ce natura ne dă mai bun şi mai curat.

Biserica a luat-o de bună cum că pâinea ar fi trupul lui Cristos. Şi conştientă de asta, a facut din religie o cocă pe care încă o mai frământă şi-i dă de la zi la zi o altă formă.

Religia mea e simplă: cred în cineva singur şi infinit superior nouă. Biserica mea, este sufletul meu. Rugăciunea mea este ca eu să fiu fericit şi Dumnezeul meu, un Dumnezeu mulțumit. Cred că oricare om nu se crede deasupra a tot şi găseşte în el îndestul de multă bunătate, este creştin.

Vae victis! Nu ştiu dacă-i o lege universal valabilă în cosmos sau aiurea. Dar aici pe pământ… dacă naşti un copil ai de ales între a-l face om sau a-l calca în picioare. Pentru că a fi mare înseamna implicit, a avea dreptatea de partea ta; fiindcă Dreptatea este curva pe care vremea nu o poate schimba niciodată. Ea este a celui puternic. Iar mai departe, dreptatea nu e decât o nedreptate acceptată.

Evreilor, în ce mă priveşte, nu am să le reproşez decât faptul că singuri au ales să fie poporul ales de Dumnezeu şi au născocit Biblia – un best-seller care valorează 2 lei şi se vinde pe nimic, ca să facă din ea o Constituție Mondială.

Ar fi o nechibzuință să mă avant eu, cu o litră de creieri în hăul pe care mintea unuia ca Einstein l-a intuit numai, fără să îndrăznească să se afunde. Nu-mi rămâne decât să cred. La fel şi domniile voastre; aşa că iată un prim compromis al umanității – din respect pentru noi inşine facem pe naivii decât să dovedim că suntem proşti de-a binelea.

Prezentare Georges Valch

Nu şti nici tu şi nici femeile care te-au iubit, dacă în viață te-a ajutat mai mult duritatea ta sau poezia din tine; ai fost ca o stâncă cu miez de carne simțitoare… Când ai o mână care fară de voie, datorată unui simplu tic sau unei rațiuni separate de tine, încearca să te strângă de gât, cred că până la urmă cu un bisturiu ai putea să o scoți la capăt. Dacă însă, jumătate din ființa ta e pornită împotriva celeilalte, eşti un om terminat şi nu mai contează care parte din tine va ieşi învingatoare.

Îți aminteşti de Legiune? Sunt mulți cei care au ales Infernul, pentru că Paradisul nu aveau cu cine să îl împartă. Ce eraţi voi, toată această armată, decât numai picioare purtând de grijă noroiului şi mâini ce se fereau să tulbure acel aer pierdut în negură? Pe umeri care au uitat semeția înca mai dinainte să o învețe, purtați capete umplute cu creier care îşi pierduse prima şi ultima deprindere. Tărtăcuțe imense care sub un păr rar sau o chelie deasă acopereau cogeamite vidul… Oameni trăind într-o grimasă – dominați de un sentiment care aducea cu o râgâiala. Viață şi-atâta tot! E banal pentru noi, cei mai mulți, noi care încă suntem vii şi inima din greu ne împinge prin vene sânge stricat. Dar pentru ei, tot restul, acesta se cheamă Triumf! E drept însă că singurii eroi de bun simț sunt aceia care deja au murit. Iar pe ei nu-i invidiaza nimeni. Pentru că Eroul… a fost dintotdeauna un soldat prost, care a murit fără să gândească la altceva decât la o cauză care nu avea nici o cunoştiință de el. Eroul este un ogar, Cauza – un vânător fără milă. Patria îi e recunoscatoare: nu îi va mai tulbura niciodată somnul de veci cu aduceri aminte. Mai mult de-atât, voi eraţi mercenari; trăiați şi luptați pentru idealuri terminate în buzunar.

Frontul era o groapă comună care se resemnase deja cu morții ei. Iar felul tău aspru de a-ți ascunde emoția, te-a salvat. Fiindcă numai tăcând puteai să strigi cel mai tare în acea gălăgie. Cum ai putut să suferi toată această gloată? De ce mă mir? Trăisei în orânduirea comunistă. Socialismul te-a scăpat de posesia a tot ce exista material, ba mai mult, căci ți-a umplut pe atunci mintea cu concepții de împrumut care te fereau până şi de rațiunea să le descoperi. Să gândeşti s-a dovedit a fi o apucătură foarte incomodă. Dar tot atunci ai învățat că un scop de bun simț trebuie urmărit numai cu mijloace rezonabile. Căci oare cum s-a ajuns la toate astea? Întrebarea pe care guvernele ar trebui să şi-o pună nu ar trebui să fie cât costă protecția socială, ci cât ar costa lipsa ei cu desavârşire. Când singur cu un camarad, în deşert, aţi văzut un rahat de leu aburind în gerul nopții şi el, camaradul s-a gândit că ar fi bun de mâncare zi drept, la ce te-ai gandit? Că între el, cel mai prost om din lume şi bucata asta aburindă de rahat, există cel puțin o diferență frapantă: rahatul ăsta, chiar iți dă un pic de gândit. Pentru că fiara care l-a căcat, sigur e prin apropiere şi s-ar putea să vă mănânce pe amândoi. Iar după ce l-ai dibuit şi l-ai împuşcat, în vreme ce mâncai din el crud, iar camaradul se minuna de tine

iaraşi te-ai gândit la prostia lui: ar fi mâncat un căcat, dar niciodată carne crudă de leu! Hotărât lucru, i-ai spus, dacă este să ai ceva al tău, ai o tânţenie fără margini, o zgârcenie ca nimeni altul şi o nesimţire de-a dreptul suină. Şi ca un om milos te-ai gândit cum ai putea să-l omori în aşa fel încât să sufere cât mai puţin. Dar te-ai gândit mai apoi că dacă-i inteligent va fi întotdeauna un mototol; dacă-i isteţ o să fie un pungaş şi jumatate. Dar dacă-i un prost sadea, n-o să-i lipsească nimic, niciodată! Cine altul decât el fusese pe jos până la Alger pentru un afurisit de sculament? E ciudat să mergi atâţia kilometri numai ca să te întorci cu o boală lumească. Şi a mai cheltuit şi solda pentru asta; În cele din urmă, nimeni nu va putea să te convingă că un târg se limitează la altceva, mai mult, decât la ce dai şi ce primeşti. Ca o cafteală pe cinste! Dar mai există un adevăr tot aşa de flagrant, anume că există un gen de călduri care încep să bată câmpii şi să pretindă ca sunt iubiri. Dar cu ce drept să-l judeci? Toţi am început de la o simplă nebunie. Paranoia începe de-abia când ajungem psihologi. Şi cel mai rău lucru care ţi se întâmpla, este să aştepţi de la ceilalţi să fie buni şi de la Dumnezeu să fie sfânt.

Din "Prefată" la "Calea Victoriei II" (semnată de autor)

Hotarât lucru nu este asta cartea pe care aş fi vrut să o scriu . Dar de-abia acuma descopăr că este una pe care îmi place să o citesc : regăsesc în ea evenimente, fiinţe şi stări care mi-au emoţionat odinioară viaţa, iar acum sunt adunate cuminte aici, fără pretenţii sofisticate – este, după cum mi se pare un soi de gazetărie matinală, pragmatică, suculentă – o povestire îmbrăcată modest care se face simţită tocmai din cauză că încearcă să treacă neobservata .

Găsesc în ea un adevăr integral menit să ierte toată fatalitatea care împleteşte nefericit fărâma de sublim cu muntele de mediocritate. Vom regăsi poate în univers acel Vid care odată cu lumea, s-a prefăcut în Noi ..

Vă rog, dragii mei să priviţi la aceasta ca la o casă a cărei paragină ne face să iubim mai mult acoperişul nostru – banală sau nu, este în cele din urmă cred lucrarea care mă reprezintă cel mai bine; dacă ve-ţi dori să înţelegeţi mai bine celelalte carţi ale mele, atunci vă implor să începeţi cu asta ..

Eu scriu cuvinte a căror importanţă şi sens, numai voi o puteţi găsi – am de ales deci între a le spune ca un copil după ce le-am gandit ca un om mare, sau invers. Pentru că deşi nu este nici o noimă în a fi aşa, imaginea a ceea ce scriem vis-à-vis de a ceea ce trăim efectiv, este diferită. Nu înseamnă că tratez misiunea mea de povestitor cu uşurinţa, ci că, pur şi simplu, nu mă dumiresc înca, de unde aş putea să ştiu eu, numai pe jumătate matur, ce este important în general şi pentru mine în mod special. Până unde să caut în senectute copilul din mine, şi unde anume în inocenţă se ascunde cel care se pretinde matur? Trăiesc într-o impostură; şi mă gândesc câtă dreptate avea Sartre – doar că eu, diferit, mă prefac că sunt un actor, obligat să se prefacă că-i om. Fireşte ca idealul unui critic este să constipe pe cât se poate toată această diaree de cuvinte ..

Dar sunt gânduri de bun simţ care deşi moţăie în lâncezeala gândirii, nu sforăie neplăcut prin împopoţonate vorbe care să vrea să strecoare mareţie acolo unde nu-şi poate găsi locul. Căci nu este aceasta o carte despre sfinţi, ci despre oameni. Desprinşi din arenă. La coridă am mers numai odată şi am văzut această scenă pe care niciodată timpul nu mi-o va scoate din cap: un fel de om bun cu patru picioare şi coarne, rănit, implorând îndurare şi căutând după milă în pieptul unui animal săltat în două picioare, ţinând în mâini o sulita – în mâini care nu mai ascultau decât de instinct. Dar, cu o ultimă zvâcnire disperată de viaţă, patrupedul cu suflet, împunge, poate în încercarea finală de a descoperii o urmă de blândeţe undeva înăuntrul celuilalt. Odată cu maruntaiele, bestia se află lipsită de orice mareţie pe care spectatorii i-au inventat-o. Descopăr numai o creatură laşă, scăldată de sânge şi imi este ruşine de cei care sunt în jur. Fiindcă fără să vreau, mă gândesc că Umanitatea, a ieşit încă odată prin asta, învingătoare ..

Prezentare Georges Valch

cu uşurinţa orice om cu bun simţ de pe Pamant. Nu zic să nu construiţi biserici, dar să încetaţi să credeţi că adevăratul Dumnezeu ar sta ferecat în ele. El este peste tot şi puţin îi pasă de mormăiala preoţilor voştrii. Învăţaţi creştinii să creadă în bunătate şi nu în iertare. Fiindcă credinţa în iertare este cea care a născut şi va mai naşte cei mai mulţi dintre criminali. Fiecare trebuie să fie răsplătit sau să plătească, independent de câte mătănii ar catadicsi să facă. Iar taina spovedaniei... Ei bine, unii preoţi ţin atât de bine secretele noastre, încât ele nu mai ajung nici la Dumnezeu. Şi în sfârşit, chiliile şi mânăstirile: aceasta şcoală păgână unde bărbaţi şi femei învaţă să-i urască pe oameni din dragoste pentru Dumnezeu, şi pe acesta din iubire şi atracţie către oameni.

Câtă vreme ve-ţi propăvădui un Dumnezeu care nu-i cel putin cu două feţe, ci cu trei, născut între dobitoace şi omorât apoi tot de dobitoci, înviat mai apoi ca să dezbine popoarele cu mai mult succes decât Turnul Babel, aşezat pe un tron de nouri, înconjurat de o lume de sfinţi plicticoşi, îngeri efeminaţi şi draci cu faţa umană, doar ca să conducă o lume populată la fel, ei bine da, câtă vreme ve-ţi propăvădui asta, sa nu vă aşteptaţi ca Biserica, oricare ar fi ea, să fie altceva decât o mare şi memorabilă Băşcalie!

Cu ceea ce scriu zi de zi, nu fac decât să mă apropii şi să mă-ndepartez din nou de ceea ce vreau de la scrierile mele. Totul arată ca o sticlă pisată şi multe dintre cioburi sticlesc bine, făcându-mi cu ochiul. Dar cred că va fi o muncă titanică să le adun, să le lipesc şi să fac din toate un geam prin care tu cititorule să arunci o privire spre lumea mea. Mi-ar trebui o fărâmă de geniu ca să pot scrie concis pentru tine ceva, care să-ţi spulbere toată lehamitea adunată cu fiecare roman scris cu talent până acum. Pentru că deşi nu s-a dus cu totul vremea când diletanţii scriau, e apusă de mult aceea când cititorii îi citeau. Musai că trebuie să ai ceva talent pentru ca oamenii sa-şi piardă timpul cu tine. Dar ca să o facă, fară sa fie apoi o pierdere de vreme, atuncea trebuie să ai o sclipire de Geniu. Altfel, lucrarea ta riscă să fie ca şi cea a Creatorului Lumii: o amestecătură de lucruri frumoase şi urâte al căror deznodământ nu-i altul decât o mare neînţelegere, care nici nu ne urcă şi nici nu ne coboară.

Nu cred că voi reuşi vreodată să găsesc ceva incitant în a citi filozofi. Nu pentru că aş alerga după spectacol, care trebuie să

Prezentare George Avramescu

Cartea 8

FILOZOFIA FĂRĂ AERE

(un eseu de George Avramescu)

Cred că educaţia este un lucru foarte nefericit: cei şase, şapte sau şaptezeci de ani aşa zişi "de-acasă" nu ar trebui sa fie pentru individ acel tratament insipid care caută să extirpe din el ultima farâma de personalitate, inoculându-i în cap idei care nu aparţin nimănui din cauză că ele aparţin tuturor. Educaţia este dacă vreţi, prima formă prin care Societatea işi face loc în intimitatea individuală. De aceea scara de false valori rămâne neschimbată de secole, iar persoana returnează mereu şi mereu societaţii lucruri deja expirate. E adevărat că rostul Omului este prin excelenţa unul social, oricât de introvertit ar fi acesta. Dar eu cred că această apropiere, ar trebui să se facă în sensul exact opus. Este vorba aici, de un Munte care vine întotdeauna la Mahomed, din care pricină Muntele rămâne aceiaşi stană de piatră care era, iar Mahomed e nevoit să devină tot asta.

Cum ar putea să conteze pentru mine un muritor, istoria grăuntelui de nisip şi cifra care tinde cel mai mult înspre infinit? Lumea mea, e mobilă, e drept, dar este un cerc care oriunde l-ai muta se întinde doar până la câteva lucruri sau persoane împrejurul meu. Iar numere mai mari decât acelea pe care le pot asimila unui ceva concret de lângă mine, nu-mi sunt de nici un folos.

Ţaranul, de-ar fi fost filozof şi-ar fi băgat picioarele-n el de plug. Dar el are nevoie de dogma ortodoxă ca să-l înveţe să preţuiască pâinea cea de toate zilele folosindu-se de un circ pe măsură. Iată că de la latini încoace, nu s-au schimbat foarte multe. Panem Et Circens.

Luaţi din spinarea lui Dumnezeu toţi sfiinţii şi bufoneria pe care dogma creştină i-au atribuit-o. Încetaţi să-l mai împărţiţi în trei dacă vreţi să fie un Dumnezeu puternic. Nu-i mai inventaţi nici mamă, nici fii, fiindcă noi oamenii trebuie să tindem spre Divinitate şi nu invers. Nu mai credeţi că Moise a primit din Cer nişte porunci pe care le poate da

Cartea 6

TOP 300 CEI MAI SĂRACI ROMÂNI

(Un articol de George Avramescu)

Buna ziua! Astazi în cardăşie cu domnul Marx şi cu domnul Engels, invitaţi speciali de la Capital vă vom prezenta pe cei mai săraci 300 ai Romaniei. De la început trebuie subliniat că acest top este în întregime schimbat faţă de cel de anul trecut din motive mai mult sau mai puţin obiective. Statistic, conduita celor 300 care tocmai au părăsit acest clasament ar fi urmatoarea: 0,33% au intrat în topul celor mai bogaţi 300. 1,25% au fost infiaţi de către 10,11% din topul bogaţilor. 18% au primit nominalizari pentru Jilava, Doftana şi Poarta Alba (dintre aceştia s-au calificat în finală un procent de 38%). 22,8% lucrează la construcţia autostrăzii Bucureşti-Lehliu (supranumită a Soarelui), iar 4,5 procente se străduiesc să o demoleze. 31% dintre foştii săraci se confruntă cu probleme serioase de sănătate, iar 10% dintre ăştia 31%, cu probleme şi mai serioase de sănătate, mai exact au decedat, pur şi simplu. Un procent nedeterminat dintre aceştia, au sucombat din cauza viiturilor organizate cu ocazia vizitei lui Adrian Nastase în nordul Moldovei. Un alt procent a făcut acelaşi lucru imediat după ce a aflat de zvonul că Băsescu işi va băga Cornu'n el de Lapte. În fine, 11% dintre cei mai săraci 300 ai anului trecut se află într-o binemeritată perioadă de refacere; pentru că ai nevoie de odihnă şi dacă te prăbuşeşti din acest top şi dacă virgulă cazi din pom. Numai 4% dintre săracii anului trecut s-au molipsit de terţe boli, iar asta este clar o dovadă că trăim într-o societate în care nici măcar un TBC nu mai poţi să-l iei pe degeaba! Restul, iar aceştia nu reprezintă un procent strict determinat sunt căzuţi în expectativă, aşteptând ca prin lege să fie omologat omul standard cu 3 picioare, lucru în urma căruia aproape toţi vom deveni persoane cu handicap. Un lucru dealtfel de dorit într-o societate în care Normalitatea este doar o condiţie accidentală. Mai reţinem declaraţia dată cu două zile în urmă de cel mai sărac dintre cei 300 ai lui 2004, care tocmai a intrat de câteva ceasuri în lumea celor drepţi: "Sărăcia nu e deloc uşoară, dar timpul trece incredibil de

repede!" Cam acestea ar fi de spus despre cei care tocmai au părăsit vechiul clasament. Despre ceilalți, care de abia au intrat aici ar fi ceva mai multe. Vorbim despre 300 de persoane a căror supremă şi ultima năzuință este Castronul Cu Supă. 300 de ființe care deşi şi-ar dori, nu intră în programul social de euthanasiere pentru că n-au coadă şi n-au blană, deşi au purici din belşug. 300 de semeni ai noştrii pe care văzându-i pe stradă ne uităm prin ei ca prin sticlă. Lor nu le-a pasăt dacă Băsescu iese preşedinte şi Năstase administrator; nici că vom fi mereu vecini cu Europa Unită şi carne de tun pentru NATO. Ei nu mai cred în promisiuni de sus şi cuvinte la purtător. Datorită lor infloreşte piața de rinichi, bojoci şi ficați second-hand; sunt trei sute de oameni cu treisutecincizeci de rinichi şi patru sute de plămâni şi dacă toți la un loc au cincisprezece tone, din astea 12,5 inseamnă ficat – şi ăla umflat! Ei sunt cei care au uitat primii că Traian este primul vinovat de actul sexual şi istoric care ne-a dat naştere. Pe cei mai săraci 300 ai anului 2005 îi doare-n …biiiiiiip că pisica e cel mai mare duşman pe care prietenul omului îl are. Oricum, maidanezii Bucureştiului, proaspăt castrați sunt nişte creaturi chinuite de la care parcă aştepți să facă …miau! Sunt oricum departe cei 7 (şapte) ani de acasă când concetațenii noştrii săraci, dimpreună cu cei bogați, învățau manierele elegante: să nu facă kk'n lift şi ππ pe mochetă. Apoi următorii 7 sau 70 de ani din sânul marii familii care se cheamă societate când au învățat că respectul pentru presă înseamnă să te speli foarte bine la fund înainte să te ştergi cu vreun organ…de presă. Căci oare cine altcineva decât o gazet ă l-a învătat pe săracul nostru francofilia s ărutului şi diferenta dintre limba germanic ă şi aia cu păr pe ea? Cufundat în fotolii asudate de alții romanul de rând afla, ba că după steag am fi frați buni cu Ciadul, ba că Miss Univers se dă în vânt după scaune moi. Adâncit în lectura, săracul a crezut că inventează roata, gravitatia şi ecuația universală; şi-a bătut capul să afle cine l-a lăsat fără copan pe cățelușul şchiop, şi dacă ăsta e cel care-a furat rața din cotețul lui Arghezii. Aşa se explică de ce privind din profil la unul dintre cei 300, guvernanții ar crede că-i om şi când citeşte, înțelege.

Poveştile lor sunt comune. Arareori unul mai disperat se face kamikaze şi Tăriceanu se trezeşte cu el în mail. Văcăroiu ar trece cu "tărie" peste toate – însă Călin Popescu nu, fiindcă el ştie că un pas

Cartea 7

CAMPANIE ELECTORALĂ

(un articol de George Avramescu)

E Campanie! În curând, domni şi doamne de pe îndelung păscute şi mioritice meleaguri vor alege pe unul care să-i satisfacă pe toți. Aseară, întors în garsoniera mea de beton armat am vrut să ațipesc câteva clipe pe canapea. Este acea lene călduță, când ți se pare că dacă tragi un pui de somn eşti mai câştigat, fiindcă l-ai furat. Am lăsat televizorul deschis pe un canal cultural şi tocmai când moțăiam mai bine, m-am trezit pentru că țipau la mine şi tenorul şi soprana. Sunt momente când eşti prea obosit ca să-ți faci o autocritica sănătoasă în ce priveşte cultura muzicală. Aşa că pur şi simplu am schimbat canalul; în definitiv ăsta este primul exercițiu de democrație - să poți alege: alt canal, alt partid, altă țară! Ăsta a fost gestul menit să-mi amintească de campania electorală: mi-am amintit că o duzina de oameni se inghesuie să pună mâna pe un servici de rahat la stat care până acum, parcă de când ne ştim, aparținea domnului Iliescu. Pentru o vreme, am putea deci uita de felul cotidian în care arată a noastră țară: România are nevoie de un preşedinte. Iar noi, se cuvine să o ştim fiindcă suntem de aici şi nu nişte germani de curând stabiliți în România. Asta este dincolo de cele ce ne frământă în fiecare zi: ştim că putem ajunge să cântărim 80 de kilograme numai dacă ni se face ficatul de 50 - în fond în această țară, sistemul de sănătate este o formă legală de eutanasiere. Dar o campanie, e o campanie; un lucru care se petrece cu frecvența anilor bisecți şi ne face să ne scăpăm pe noi de grijă! Pentru că un viitor mareț pare că se crăcănează chiar acum în fața noastră. Vremea cand ultima soluție se chema poluție a apus; de acum orice posesor de doo oo trebuie să-şi depăşească menirea - să uite că cei 180 de centimetri pe care-i are sunt o anexă la cei 17 sau 20 pe care nu-i vede nimeni. Oare de ce când spun că politica este o Gaură Neagră, cu toții vă gândiți la Naomi Campbell? Ce vină are masculul valah că nu s-a documentat îndeajuns? Mai ieri băga capul în monitor ca să intre pe site-ul oficial al guvernului. Poate că tembelizorul rămâne cea mai la îndemână soluție; dar ne irită emisiunile de dezbateri - deşi invitații ar fi cuminți dacă nu i-ar întârâta moderatorii care întotdeauna găsesc un mic căcăţiş de care apoi se agață cu dinții şi nu mai vor să-i dea drumul. În ce-i priveşte pe candidați nu li se poate reproşa un lucru cât se poate de firesc: anume că vor sa-şi aducă fiecare un aport modest dar cumulat la demolarea umanității.

înainte tot un şut în cur se numeşte. Dezminte, iar cei mai săraci 299 care rămân, habar n-au că asta se întâmplă defapt pe cuvântul lui, da' pe banii noştrii. Mai exact, nu le pasă dacă bate ics sau bate zero, fiindcă ei au trecut prin multe, şi dacă sunt ele, prin şi mai multe…Ei n-au primit înapoi moşii şi păduri nici măcar cu haiduci cu tot. Statul işi vede de nevoi în văzul tuturor, căci asta e ceea ce se cheamă o societate deschisă, iar omul de rând meditează la tragedia antică şi anume că dacă dacele s-ar fi temut şi de romani ca de Zamolxe, ar fi fost intrebări care n-ar fi existat niciodată. Sau măcar dacă acum 10-15 ani dl. Iliescu ar fi privit din sens opus acel comunism cu faţă umană să vadă ce dos puturos de monstru are, ar fi aflat că numai peştele se impute de la cap. Fiindcă să fi frate cu americanii şi văr bun cu ruşii l-ar da şi pe bietul Darwin peste cap; bască virgulă ca unii dintre noi sunt aşa de îmblăniţi încât cimpanzeul pare să fie în vârful piramidei evolutive. Dar aici nu vorbim de cazuri particulare ci de o comunitate luată ca un tot: bogaţi sau săraci, ne înconjoară pe toţi atâtea aere incât am devenit un neam în care ne lăsăm sinucişi toţi de sine însele…Nu trebuie neapărat să pricepem autocritica, este mai lăudabil să ne-o însuşim – dar pe aceste îndelung mioritic-păscute meleaguri, critica, gripa, scabia şi Ardealul sunt lucruri care trebuiesc luate cu japca. Una peste alta, restul lumii diferă de cei 300 cei mai săraci oameni din România (pe unde trebuie să recunoaştem că nu se mai prelinge de mult nici lapte, nici miere…) diferă deci doar prin faptul că dacă eşti bărbat nu trebuie să-ţi duci prezervativul la vulcanizare, iar dacă eşti o doamnă (şi de ce pana ta n-ai fi?), nu trebuie să-ţi speli "Always-ul" pe aripioare la fiecare ciclu existenţial. În definitiv, o viaţă şi o gaură-n cur este ceea ce inevitabil avem in comun, fie că suntem între primii sau ultimii 300; Că unii avem un taburet în fund pe care-l purtam în lume ascuns pe sub indispensabili, că alţii îmbrăcăm paltonul fără să-l scoatem de pe umeraş, ba chiar şi din şifonier câteodată, astea sunt numai detalii. Un dram de personalitate are fiecare, încă de mic. Fără a fi un clişeu, iată un caz: La 12 ani, de Moş Niculaie, părinţii, amândoi vitregi i-au pus in ghetuţe o metresă. De atunci, ca un om realizat, îmbrăcat cu prosopul şi verigheta se gândeşte de ce o nevastă de 40 de kilograme costa tot aşa de mult ca una de 120. Toate astea însă ţin de un futurism

Prezentare Georges Valch

la timpul trecut –acum personajul nostru este numărul 20 in top 300 cei mai săraci, un enoriaş pentru care postul negru este o stare de fapt. Nu trebuie să ne mire dacă de bucurie o să-şi înmoaie arpacaş ca să-şi facă tortul şi nici dacă o să-l găsim într-o zi nemişcat dintr-un motiv cât se poate de întemeiat şi anume acela că nu e viu (mort în gard şi cu ciunga pe chelie!).

Până atunci însă, compatrioţii noştrii cei mai săraci, n-au de ce se teme de hoţi, pentru că de frica tâlharilor nici ei nu mai ies la drumul mare. Pe tâlhari însă Statul îi vânează la sânge fiindcă se fac vinovaţi de concurenţă neloială vis-à-vis de încasatorii de impozite. Şi uite aşa, cui pe cui se scoate. Poate însă că mai important decât să vorbim despre cum au ajuns cei 300 de valahi să ocupe 300 de locuri, mai mult sau mai puţin meritate într-un top pe care nu-l invidiază nici unul dintre noi, să vorbim tocmai despre acest clasament.

Aşa cum spuneam, Capital, la numai câteva luni după ce a născut un supliment gratuit despre cei mai bogaţi 300 de români, tocmai a avortat un alt supliment care se cumpără cu bani grei şi conţine lista cu cei mai saraci 300 de conaţionali. Fondurile obţinute din comercializarea acestui supliment vor fi folosite pentru crearea unui prototip de român mediu, al cărui standard de fabricaţie va fi dat publicitaţii cu ocazia implinirii a cinşpe anişori de la Marea Înghesuială Decembristă. Câştigător pentru acest numar este Alecu Caşcaval din Brebeneii de Aude, ale cărui pensii cumulate de la CAP şi regia de Drumuri (adică care l-a pus pe drumuri) însumează treisutepatruzeci de lei. Fericitul "numero uno" a fost deja contactat de revista "Plai di boi" pentru realizarea unui pictorial alb-negru adică gri. Deasemenea fotografii, numai din profil vor aparea şi în viitorul număr al suplimentului plătit care se distribuie cu suplimentul gratuit al Capitalului de la anul. În ce priveşte veşnica foame de bronz a românului care face ca doamnele să dea peste cap contoarele Roentgen după şedinţele de ultraviolete la solar, iar domnii să scormonească groapa ecologică de la Glina în căutare de catarame şi banuţi cu capul lui Ferdinand, dl. Caşcaval va fi improprietărit cu un braţ din statuia lui Lenin care se găsea până mai ieri pe moşia Presei de la Scânteia.